LO PEDRÍS

20

VILAPLANA
juliol 2005

BUTLLETÍ TRIMESTRAL D'INFORMACIÓ

www.lopedris.com

editorial

Quan es va decidir escriure l'editorial sobre l'actual Pla Urbanístic, vam constatar que dins del mateix col.lectiu de redactors hi havia diverses opinions, algunes d'elles, fins i tot confrontades, sobre quin projecte de present i de futur volíem pel nostre poble. Tanmateix, en el que ràpidament sí ens vam posar d'acord va ser en què no ens agradaria un model que pogués fer de Vilaplana un poble dormitori. Tenim molt clar que volem un poble viu i dinàmic.

Però, la voluntat i el desig no són suficients. Per tenir un poble en marxa calen uns vehicles socials que li donin vitalitat i cohesió com poden ser els comerços, l'escola, el metge, la farmàcia, les petites indústries, el casal, la cooperativa, les associacions, etc.

En quan a les botigues, és cert que ja tan sols ens en quedaran dues: una de venda de pa i coques i l'altre de queviures de tota mena, ja que la botiga de la "Montserrat" tanca les seves portes. Des d'aquí, un homenatge a tants anys de feina feta i un record a les persones que varen fer posible que en un altre temps tinguéssim altres botigues i altres forns. El metge i la farmàcia son presents, l'escola torna a obrir les seves portes gràcies a l'esforç comú de pares i consistori. El casal, la cooperativa i la resta d'associacions del poble, amb més o menys força, són forces vives que mantenen els pols de la nostra societat rural.

Per tot això, creiem que no són tan sols els Plans urbanístics que impulsa un o altre equip de govern del consistori, amb més o menys construccions de cases o amb menys o més metres de creixement de sol urbà, són tan sols el que determinen el futur model de Vilaplana, sinó que també són fonamentals la voluntat de diàleg entre tots els vilatans i l'impuls i la participació que li atorguen tots els estaments socials que el conformen.

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:
Maria Casanova
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Maria Huguet
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:
Jordi Serra
Joan Masdeu
Francesc Mariné
Òscar Aymamí

Premsa on-line:
Raquel Virgili

Disseny:
Maria Casanova

Portada:
Maribel Marín

Preimpressió:
Serveis Integrals
de Preimpressió sl

DL T-1553-2000

Tirada: 350 exemplars
Preu: 2,50 euros.

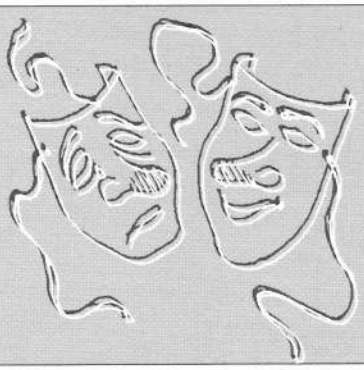
Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedrís* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

sumari

- Editorial, 2
- Entrevista, 3
- Qüestionari, 5
- Opinió, 6
- Activitats, 6
- Tradicions, 7
- Natura, 8
- Fototeca, 9
- Les cròniques endiablades del Pep Pelat (III), 10
- Medicina, 11
- Notícies, 12
- Cuina, 13
- Conte, No tothom viu igual, 14
- Notícies, 15
- La creu de Noguers, 17
- La fresca, 18 i 19
- Música, 20
- Activitats, 21
- Article, 22
- Activitats, 23
- Opinió, 24
- Article, 25
- Article, 26
- Passatemps, 27

Visiteu la nostra pàgina web:
www.lopedris.com

FE D'ERRATES: En la pàg. 22 de la revista 19, en lloc de «les cròniques endiablades del Pep Pelat (II) hauria de titular-se «Presentació del llibre d'Andreu Carranza *La lluita i els amors del tigre del Maestrat*»
En la fototeca núm. 14 enlloc d'Encarnación Paraire havia de ser Dolores Paraire.

Grup de Teatre de Vilaplana

grup
llibreria
papereria
regal informal
joguines
Av. Prat de la Riba, 33
T. 31 55 16 43201 REUS

MARIA HUGUET MESTRE

"Jo, si no puc parlar, no em trobo bé"

És difícil imaginar-se Vilaplana sense la Maria Huguet Mestre (1932) o Maria Rufina com tothom la coneix. La Maria és una persona de Vilaplana, plena d'energia,voluntariosa,alegre i caritativa,amb un tarannà obert i emprenedor que l'han portat a participar a gairebé totes les activitats que durant els darrers anys han donat vida al poble.

Has fet moltes activitats al llarg de la teva vida?
Ai, moltes! Donar injeccions, cobrar lletres, vacunar gallines. Mira, als vespres donava injeccions i passava a cobrar les lletres de la gent que va posar la màquina de cosir SIGMA.Al començament cobrava 2 pts i en acabar, un duro.
També, al matí, els dies que hi havia peix, venia peix a la peixateria amb la Trini;jo venia pel Cristino i ella anava pel seu compte.Els dies que no tenia peix anava al Mas de Mallafrè a plegar ous.

Et vas posar a treballar de molt jove?
Quan era joveneta i sortint de costura anava a cal Cama; el Josep estava malalt i la Mercedes tenia la seva mare molt vella;així que jo anava a buscar pa i a la font. El dissabte hi era tot el dia i anàvem a rentar allí baix a la carretera, al pati que té ara el Genís. Em donàven 35 ptas cada mes.
Després el pare es va posar malalt, va estar tres mesos a casa i nou a l'hospital, jo me'n vaig anar a treballar a Reus a cal Poy. Hi vaig ser dos anys, fins que el pare es va morir.
Després la mare em va dir que pugés a Vilaplana que les noies feien guants i que la podria ajudar a fer menjars pels soldats del campament.Encara recordo que baixant pel cami del campament hi havia un escrit que deia: "Si voleu un bon dinar la Rufina se'l farà". Així que vaig pujar i feiem guants per una casa de Barcelona que es deia Guante de Oro i ajudava a la mare.

Així que teníeu una fonda?
Gairebé si , en morir-se el pare i quedar-nos la mare i jo soles ens vam haver d'espavilar.Teníem a menjar els civils,els cavadors i a la Festa Major els músics.Jo en lloc d'anar a ballar: "Au a la cuina!". De vegades anava al ball, però abans d'acabar ja havia de ser a casa per preparar el ressopó dels músics.
Va ser doncs, en aquella època que em vaig posar a festejar; ja m'havia tret el dol del pare que el vaig portar quatre anys! i d'acord amb el Pepito, encara de solters, vam comprar la casa on vivim ara.

Llavors et vas casar?
Em vaig casar i estàven molt bé. Primer vam tenir la Mª Cinta i quan va nèixer la Nuri ja teníem la casa pagada. La mare ens cuidava la canalla i nosaltres sortíem força, anavem a Reus al cine o a altres llocs.
Però quan la Nuri va començar a caminar,la mare es va ferir, va estar nou anys i mig al llit i el Pepitu no es trobava gaire bé.
Així que amb la mare al llit, el Pepitu malalt i les xiquetes petites, vaig tenir una temporada molt dolenta i em vaig aferrar a tot el que passava.

Va ser quan venies els bitllets de l'autobús?
L'oncle Jaume em va dir s'hi ho volia fer.Primer els venia la Marieta Olla, després el Xolit de l'Aleixar i quan aquest va plegar va, ser quan ho vaig agafar jo. Posava la taula a baix a l'entrada i si feia molta calor a la vorera del carrer. Teníem dos porcs als baixos i de vegades feien mala olor, així que el dia que es sentia molt, fés fred o calor i abans que la gent em digués alguna cosa jo, ja treia la taula al carrer.
Poc després teníem les xiquetes internes a Valls i vam tenir una certa bonança.

Fou en aquest moments quan vas començar a participar en les activitats del poble?

Mira, he sigut de gairebé totes les cofradies de l'Església. A les Filles de Maria he servit per mi i per les dues filles i encara ajudo.
Jo sempre voluntària a tot. Ja ho diu el meu home quan l'hi pregunten:
Que ho és la Maria de tal cosa?
-Que es cobra?
No.
-Doncs així, sí.
Jo no he cobrat mai de res, en aquestes coses, sempre he treballat voluntàriament.

I del teatre què en dius?
Ai ¡ Per mi el teatre ha estat la meva gran passió.
Allò si que ha sigut la meva vida.M'hi he dedicat 20 anys. Ja ho deia en una obra: "Jo si no puc parlar no em trobo bé".
I al teatre, com que es parla molt.!

Com es va formar?
Tot va començar en una reunió de pares que es va fer a les escoles; el Còbit em

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA
C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

JOSEP MESTRE SERRALLER
• Ferro
• Alumini
• Inox
Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

va dir que hi anés, que en acabar la reunió, faria la proposta de crear un grup de teatre i així vam començar.
L'Eugeni, el Còbit i jo sempre hem sigut els més grans. La primera obra que vam fer va ser El gran egoista i la segona la Ferida Iluminosa, aquestes encara les vam fer a la Sala Parroquial i després vam anar a cal Ritu.
De petita també n'havia fet a la sala, on ara hi ha la trencadora d'avellanes.
Eren aquells temps de "Chicos con chicos i chicas con chicas". Després a cal Ritu ja se'n feien de barrejats.
A nosaltres això del teatre ens anava molt bé, de petites encara que només diguessis una paraula ja tenies excusa per sortir.Sols sortir!
He viscut amb el teatre moments molt bonics i us podria explicar moltes anècdotes.

On més has participat?
També vaig participar amb els actes de cel.lebració del 250è Aniversari de l'Església.
A la reunió també em van cridar.
A qui havien de cridar?
Doncs a la Maria Rufina!
A les reunions també venia el Fèlix, i jo amb ell hi anava molt bé.Es va decidir fer una exposició cada mes i vam fer remenar tots els armaris i calaixos de totes les cases del poble.
Fent el muntatge de les exposicions erem una bona colla: la Mariana Picon, el Fèlix,el Jaume Corraló,el Jaume Gori,la Maria Planot,la Núria Bidó ,la Maria Teresa Còbit, la Maria Teresa Sibina, el Pepitu i el Mossén que tenim ara..I es van fer tocar temes tant diversos com les avellanes,les fotografies ,l'or i plata etc.

Com va ser el teu pas pel Casal?
Tot va començar quan vam agafar el Bar i el Cine de cal Ritu. Després i per començar a fer les obres es van fer crèdits i anàvem a firmar de tres en tres, jo hi vaig anar amb l'Ernest Aymamí i el Fèlix.
En aquells moments l'Albert Damo era el president i jo feia de tresorera. Allí tothom feia de paleta, ja teníem una paret que li deiem l'embarassada de la panxa que feia i es clar, es va haver de llogar un paleta que era el Jesús. El problema era a l'hora de cobrar, em deien:

-Maria que pujarà el Jesus!
-Oh i cuartos?
-Doncs amagat.

No n'hi havia ni cinc. Quines "tribolacions". No vulgueu saber de quina manera regatejàvem quan anàvem a comprar. Jo en sabia molt i sempre em prenien.
Ara també, em ve que el Joan Carles aquell mestre que vam tenir,volia cel.lebrar els 100 Anys d'Escola. I em va demanar per ajudar-lo.Amb altres dones com la Maria Mundeta i la Maria Vermell vam fer una festada,fins hi tot vam fe fer un obsequi que representava un llibre i un pupitre, a la Neus Segrià, que va quedar molt bonic.
Un cop, també, l'Anita de l'Augusto quan era de l'Ajuntament em va venir a veure per fer un lotet pel dia de l'inauguració de la Font de les Creus. Li vaig dir que baixés les peladilles que faríem una bossa i el Pepitu i jo les vam fer: era un got amb uns anissos dins tot molt ben posat.

I a les Festes dels Barris sempre hi vas participar?
Sempre,però ara per coses així ja no em criden,com per Corpus per exemple, ja veuen que sóc massa gran, però quan sento xerrameca pel carrer sempre hi ha algú que em truca el timbre i els hi dic: ja baixo.
En una de les festes de barri vaig amagar els diners dins la rentadora amb uns pantalons blaus i un llençol blanc per no haver-ho de rentar i la sort que ho vaig explicar a la Pepita Julia ja que després no podia recordar on els havia amagat, de cap manera.

En política no t'hi has volgut posar mai?
He anat amb dues o tres candidatures.A l'Agustí el vaig ajudar a omplir,però ja li vaig dir: No vull ser de l'Ajuntament, no tinc cotxe i sóc massa gran per anar pels llocs.
L'Ernest, també va venir i li vaig dir el mateix: Posa'm de reserva i a la cua així segur que no surto.

I ara a què et dediques?
Ara en aquests moments sóc de l'Associació de Dones, que també em van dir per ser de la junta, però els hi vaig dir que en busquessin una altra més jove.
Col·laboro amb LO PEDRÍS, escric alguna cosa i els ajudo de la manera que puc.
També sóc al cor, som quinze i l'única que no està jubilada és la Maria Teresa Còbit.
Encara recordo el primer cor que es va fer, els homes cantaven caramelles i les dones una sardana. Fèiem molta gresca i xalàvem molt.
A més, m'agrada molt fer ganxet i versos. Quan no em trobo bé faig ganxet i em trobo molt millor.

De versos n'he fet molts i en tinc un per Vilaplana de molt Bonic:

Muntanyes de Montserrat
les més maques que jo he vist.
Però, mé que les de Vilaplana?
No! son al poble on jo visc.

I per acabar ,què creus què t'ha ensenyat la vida participant en activitats del poble?

La vida t'ensenya molt i si participes en les coses t'enriqueix com a persona, vius experiències que d'altra manera no viuries i coneixes realment com és la gent. Ja ho diu la dita:" A la presó i al llit es coneix al bon amic".
I per acabar també vull dir que nosaltres quan hem estat més bé és quan ens hem juvilat. Quan es va morir el pare jo tenia disset anys i em semblava que al món tot s'acabava allí, però dóno gràcies a Deu per la vida que tenim avui. La gent em deia Maria aguanta , pren paciència, després les filles et passejaran amb avió i potser sí, ja hi hem anat amb avió.Avui vivim el que no vam poder viure temps enrera. No voldria pas tornar als vint anys. Mai hem estat tant bé com ara. Tenim les filles casades, amb néts. Tothom té salut,amb les nostres ensopegades, però bé.
Ara ha fet les bodes de plata la Mª Cinta i jo ja tinc la il·lusió de fer, si podem, l'any que ve les nostres bodes d'or.
Si necessito un duro el trobo i si puc fer una bona obra també la faig, ja que també som padrins d'un nen del Perú.

MEI SALVAT I JORDI MARINÉ

qüestionari

1.- Penses que Vilaplana s'està convertint en un poble dormitori?
2.- Creus que això és inevitable i fins i tot positiu, o en cas contrari, quines solucions proposes ?

ROGER ESTEBAN

1. Evidentment sí.

2. No sé si és positiu o no, però el que es veu clar, és que tot i havent-hi hagut un cert augment de població jove, tan els que estudien com els que treballen no són al poble durant el dia i això no sé com pot repercutir en la vida social del poble. Per altra banda, últimament s'estan fent coses al poble que podrien canviar aquesta dinàmica. I crec que això sí que és positiu pel poble. També penso que s'hauria de donar alguna alternativa laboral per als joves; sobretot en l'agricultura ja que no es pensa que potser la gent més jove, també es vol guanyar la vida treballant al camp.

PILAR VIRGILI

1. Jo crec que sí, i cada dia més. Quan més gaudeixes d'un poble és quan ets petit. Amb la colla d'amics descobreixes mil coses per distreure't una tarda. En canvi, a mida que et vas fent gran, el fet d'anar a treballar fora, (la rutina) t'impedeix apreciar el fet de viure en un poble.

2. Crec que en el temps que vivim tothom va de pressa i no es pot evitar. No és gens positiu pels pobles això, perquè no gaudeixes d'ell. Trobar una solució és una mica difícil, perquè mentre continuem portant aquest ritme de vida i la gent continuï treballant fora, al llarg de la setmana és passa més temps fora que dins del poble.

GENIS TORRES

1. De cap manera, Vilaplana és un poble viu. La prova és que tenim botigues, pastisseria, farmàcia, també tenim metge i capellà, diversos industrials i, a partir del proper curs tindrem escola. Per tot això, penso que no ens estem convertint en un poble dormitori.

2. No crec que sigui inevitable, penso que farem de Vilaplana lo que tots volem que sigui. Com a solució crec que tots els nouvinguts, tant els fills del poble com els que no ho són, s'integrin plenament al nostre poble amb els nostres costums i tradicions i així ho evitarem.

JAUME SALVAT

1. No, des de sempre Vilaplana ha estat un poble agrícola. La crisi del sector ens pot fer pensar que s'està convertint en un poble dormitori, la qual cosa es fonamenta en què hi ha tot un gruix de generacions que han de treballar a Reus, Salou o Tarragona. Ara bé, quan tornen no només hi dormen, participen de la vida del poble en associacions, etc. Una altra cosa és considerar que aquesta participació hauria de ser major, però no podem confondre un poble dormitori amb un poble adormit. El que està adormit en qualsevol moment es pot despertar.

2.- Inevitable no ho sé, però positiu segur que no. Cal que hi hagi activitat. L'any que ve s'obrirà l'escola i això és símptoma que algunes coses poden canviar. Fins ara Vilaplana ha tingut molt poques possibilitats de créixer urbanísticament, la qual cosa ha fet impossible que es convertís en poble dormitori. Amb el nou planejament les coses poden canviar, tot i això el futur és molt difícil de preveure, però amb la declaració del Parc Natural de les Muntanyes de Prades sorgiran noves oportunitats, també de negoci i de treball que poden ajudar a mantenir el poble despert.

MAGDA LLAMBIAS

1. No, jo veig el poble igual com el vaig conèixer fa 23 anys, igual que el poble on vivia abans de venir a viure a Vilaplana.

2. Depenent del què cadascú esperi del poble. Viure al poble és una opció, amb avantatges i inconvenients. Tots estem en contacte amb la naturalesa, els nens poden jugar pel carrer, tots ens coneixem... Què ens hem de desplaçar amb cotxe per anar a treballar o al col·legi ? Sí, però també els hi passa als qui viuen a la ciutat.

CARME ABELLÓ

1. Sí. I això jo crec que no beneficia per res al nostre poble. Pels que sempre estem aquí, la veritat és que fa tristesa veure durant el dia tan poca gent pel carrer.

2. Espero i desitjo que al reobrir les escoles això canviï, com també m'agradaria que entre tots plegats féssim més "Poble". D'altra banda, també entenc que la gent jove hagi de marxar a fora per poder trobar un lloc de treball adequat a les seves necessitats.

ENHORABONA, PEP!!!

Lo Pep, la pluma mé afilada per l'humor inteligent i la sàtira enmetzinada, ha estat per primera vegada pare d'una preciosa nena anomenada **IRINA**.
El grup de redactors i amics li donem la nostre més cordial enhorabona. De totes formes, també volem informar-lo que el gerent en cap li exigeix presentar-se a la feina rapidament ja que sinó pot repercutir-li de forma negativa en la retribució del seu elevat sou.

Article

L'ESCOLA TORNA A SER VIVA!!!

Quan es van tancar les escoles de Vilaplana, amb elles se'n van "anar en orris" tots els projectes educatius que havíem construït pel nostre fill, ens creiem molt afortunats de que el Carles es pugués educar en una petita escola rural com la nostra i, la notícia, ens va caure a sobre com un gerro d'aigua freda. La solució que en aquells moments ens va oferir Ensenyament, no la vam saber agafar per enlloc. Mai ens va cabre al cap que en un poble que en aquells moments disposava de 35 nens i nenes en edat escolar, els pares i les mares optessin per pujar-los en un autobús a les 8 del matí per no tornar-los a veure fins les 6 de la tarda, llavors el nostre fill només tenia 3 anys i, francament, aquesta opció ens va semblar una barbaritat.

Amb els anys, (curiosament els de l'escolarització del Carles), ha quedat ben demostrat que, independentment de l'escola escollida per tots els pares i mares d'aquells 35 infants, ja hagin estat públiques o privades, costoses o barates, de renom o no, n'hi ha hagut que han tirat endavant amb els estudis i ara són a la universitat o han acabat una carrera, però també n'hi ha hagut d'altres que han fracassat de la manera més contundent i s'han hagut de posar a treballar en feines dignes com qualsevol però també del tot primàries. A hores d'ara, de ben segur que totes aquestes famílies ja es deuen haver fet aquesta mateixa reflexió, si no, potser encara hi són a temps...

Sembla que, finalment, hi ha hagut una mica de sentit comú per part d'algú i s'ha pres la feliç iniciativa de tornar a obrir les nostres escoles. De tota manera, resulta una mica inversemblant que persones que avui defensen l'escola rural donant-l'hi tot el seu suport, en el seu dia, portessin els seus fills a d'altres centres, les seves raons deuen tenir... Malgrat tot, encara que el nostre fill ja no en pugui gaudir, la notícia ens ha semblat fantàstica i volem felicitar de tot cor a tots aquests pares i mares pioners i valents que han decidit donar el seu vot de confiança a l'escola rural, ja que aquesta és la millor manera de "fer poble". Quan d'aquí poc sentim que Vilaplana torna a ser viva en escoltar la gresca i la xerinola dels nens i nenes pels seus carrers, per les seves places, pel seu riu..., pensem que tenim un deute de gratitut amb totes les persones que ho han fet possible. Ara només resta que tots els que vinguin al darrera facin costat a aquesta iniciativa. Ho desitgem de debò. Enhorabona i molta sort!.

EVA AYMAMÍ

DIADA DE SANT JORDI

Vet aquí que una vegada... un diumenge d'abril de dos mil arafapoc, just acabat d'acomiadar el dia de Sant Jordi, al pati de l'escola, va passar una cosa que us voldria explicar. Entre llibres estesos, i un solet de primavera que començava a treure el cap, ens vam trobar per sentir, veure i tocar dos contes: "Un llop no tan ferotge" i "La veritable història de la Ventafocs".

Algú dirà, però si jo aquests ja els sabia...! El que passa és que les persones que vam poder-hi ser, recordarem que no tenien massa a veure amb altres contes que la gent explica sovint (sobretot aquells dos , com es diuen... el de la Caputxeta i el de la Ventafocs), sinó que aquests van passar de debò, i sabem del cert com van anar les coses.

Bé, i si algú els vol saber que pregunti... que sempre hi ha qui coneix aquella persona o aquella altra que saben d'algú que hi va anar. Així que, mig món diu que és mentida, l'altre mig diu que és veritat, el cert és que aquest conte, s'ha acabat.

ÀLVAR FORTUNY

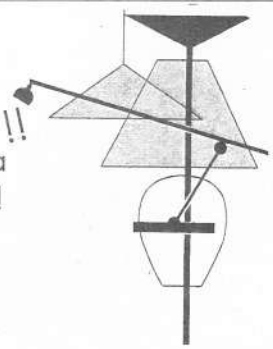

LAMPARAS LUMEN IL·LUMINACIÓ

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantalles a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

DIA DE CORPUS

El passat diumenge 29 de maig a la tarda, es va cel.lebrar el Dia de Corpus. El Corpus és una cel.lebració molt arrelada a Vilaplana i sempre hi ha hagut molta participació popular.

Així doncs, un any més, es van treure les plantes al carrer, es van fer les tradicionals catifes de flors i es van guarnir els altars improvisats.

Caldria també felicitar a tots aquells que van col.laborar en la confecció de les catifes,ja que aquest any eren molt vistoses, de molts colors i amb unes combinacions de formes força originals.

Un cop engalanats els carrers, tal i com marca el protocol,la Processó acompanyada dels nens de la primera comunió va recórrer tot el poble.

LA REDACCIÓ

PRIMERA COMUNIÓ

El mes de maig és el mes per excel·lència en que els nens del poble fan la Primera Comunió.

Aquest any hi havia sis nens que es van preparar per fer-la. La Clàudia Huguet, l'Alba Àvila i e l'Aitor Sánchez que la van fer el dia 22 a l'Església de Vilaplana, en un acte oficiat per Mossèn Masdeu. El Dídac Bigorra,la Núria Grau i l'Adrià Salvat la van fer fora del poble.

En motiu de la Primera Comunió, uns dies abans, el dia 14 es va fer un berenar popular al pati de les escoles, on es va convidar a tots els amiguets i amiguetes.

Així doncs, desde Lo Pedrís volem donar l'enhorabona a tots els infants i les seves famílies per la cel.lebració d'un acte tant significatiu.

LA REDACCIÓ

Dietètiques Cabré, C.B.
peso forma
• ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
• HERBORISTERIA
• CONSULTA NATURISTA
C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

CR COMERCIAL REUS
• Subministrament de papereria i escriptori
4atre
Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 77 60
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES
CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

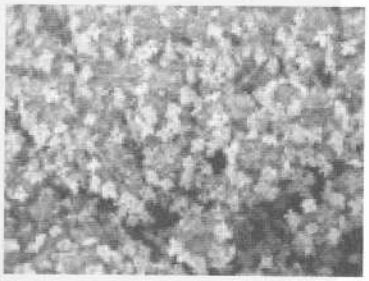
ELS ARBRES FAN ALEIXAR

Els plataners han estat sempre presents entre nosaltres. Abans també n'hi havia que passaven per dins el poble, però els van arrencar tots. Per això, almenys una part de la gent de l'Aleixar volem que quedi el record dels plataners i que no s'acabin de carregar el paisatge. Perquè ens ensenyen els adults als instituts que el planeta s'està quedant sense arbres, i per tant sense oxigen, si després són els adults els que no respecten aquesta teoria ? Qui ens farà ombra, quan els plataners no hi siguin? Què serà de l'Aleixar?

LA VIDA DEPÈN DELS ARBRES, DELS PLATANERS; ELS PLATANERS DEPENEN DE NOSALTRES.

PAULA CIVIT, NÚRIA VENTÓS, NÚRIA SALVAT, ALBA CALERO, ALBA LLAURADÓ, AINA ANGUERA, MONTSERRAT LLAURADÓ, HELENA DEL OLMO, ANTONI LLAURADÓ, ROGER SALVAT, PAU ANGLÈS.

LA SALUT MENTAL

Voldria encetar un seguit d'articles dedicats a la salut i les seves aplicacions naturals.
Segur que tots vosaltres coneixeu plantes i remeis que s'han fet a casa sempre per tal de sentir-vos millor. És amb aquesta línia on voldria incidir i recuperar el que anem oblidant.
Estem immersos en un món estressant, on no tenim temps per escoltar el nostre cos que en moltes ocasions ens avisa perquè en tinguem cura i fem una parada. Espero que aquests articles ens puguin servir a tots.

Hi han moltes tècniques aplicades a la salut natural, unes d'ancestrals, de la nostra terra, de les que feien les àvies i d'altres vingudes de diferents cultures i tradicions.
En podríem enumerar unes quantes: Naturopatia, Homeopatia, Reflexologia....
Avui podríem començar per la base: les plantes i algunes de les seves aplicacions.

La importància de les plantes com a remei el trobem en el principi actiu del teixit d'aquestes. Principalment pertanyent a una de les sis categories: alcaloides, glucòsids, olis essencials, reïnes i olis grassos, i substàncies antibiòtiques. Tots tenen les seves característiques i tenen integrats d'altres components químics.
Les plantes poden actuar de diferents formes i s'apliquen segons les necessitats. Parlem d'una de les plantes més conegudes .

PLANTA:	***FARIGOLA***
COMPOSICIÓ:	*oli essencial amb timó i carvacol, cimol, linalol, borneol, tanino, principi amarg, flavonoides, àcids triperpénics.*
EFECTE:	*Antiespasmòdica, calma els accessos de tos, antisèptica i digestiva.*
RECOLLIR:	*Entre els mesos de juny a agost. Assecar a l'ombra.*
PRINCIPAL ÚS medicinal:	*en refredats lleus, constipats, ronquera...*
ÚS CULINARI:	*sopa*

ROSA M. MONTAÑA

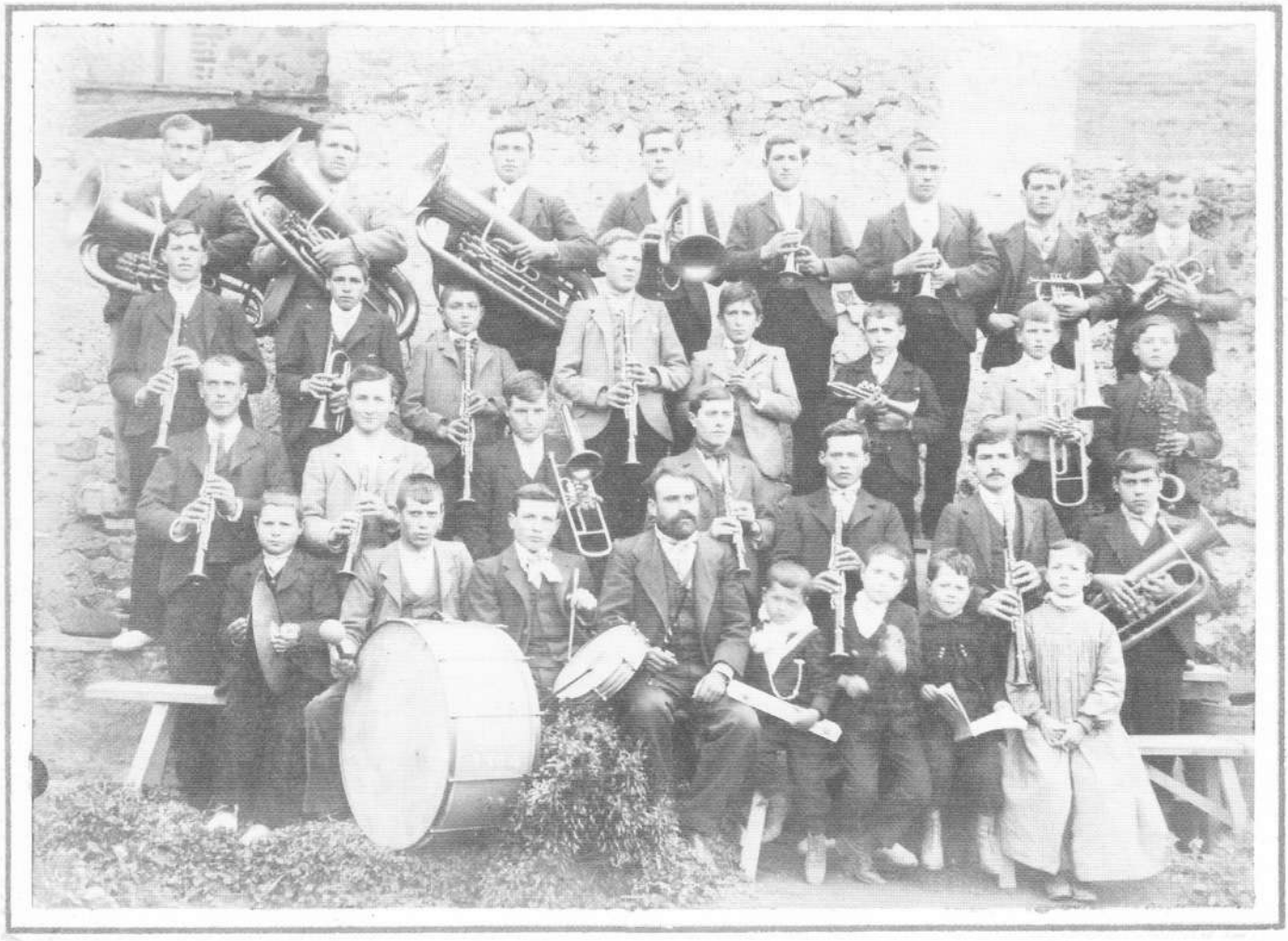
Caixa Tarragona

pintura decorativa
Alvar Juanpere Olivé
Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

Aquest apartat voldria se una mirada històrica del nostre poble. Per aquest motiu, si teniu alguna fotografia d'interès històric, us demanem que us poseu en contacte amb qualsevol membre de la revista

fototeca

Fotografia cedida per **ANITA MUNTÉ**

PRIMERA ORQUESTRA O «LA MÚSICA DE VILAPLANA» 1904/1905

Sembla, pel número, que una bona part dels joves de Vilaplana es van apuntar a música per aquells anys. El professor que els va ensenyar era el Sr. Joan Noi de Cornudella. A partir d'aquí va començar la saga de músics del poble que tant tots hem sentit parlar, i que va durar fins l'arribada de la Guerra Civil.

Tots els músics tenien el seu propi instrument, tot i que ara, ben pocs en deuen quedar, doncs sembla ser que als anys de la post-guerra, la necessitat en va fer vendre molts.

Seguidament hem intentat posar nom, amb l'ajuda inestimable, sobre tot, de Bàrbara Aymamí, Juanita Huguet i Glòria Ferré a quasi tots aquells músics. (si ens n'hem deixat algún o equivocat i ho feu saber a aquestes pàgines, us ho agrairem)

Fila de d'alt (primera), d'esquerra a dreta: Desconegut, Pare del Carletes, Siscu Mano, Prudéncio Huguet, Jaumet Secano, Tiano Tomaso, Joanet Pocurull i Tomaset Marino. Segona fila: Josepet Moreno, Sisquito, Pare del David, Tianet del Correlò, Salvador Flautí, Desconegut, Tianet Gori i Jaumet Segal. Tercera fila: Pare de l'Adela del Xalet (Silet), Peret del Mas, Josepet Gori, Pepet Bidó, Tomaset Vermell, Severino Huguet i En Flenxo. Quarta fila: Ramón Aixalà, l'Aixalà (germans), Teodoro Tost, Joan Noi (el professor), desconegut, desconegut, desconegut i desconegut.

TERESA SERRA

AUTO ESCOLA CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

G. RÓDENAS EXCAVACIONES

C/ Freginals, 2 43380 Vilaplana Tel. 977 815 558 Mòbil 645 243 386

LES CRÒNIQUES ENDIABLADES DEL PEP PELAT (III)

Lo Pep Pelat lamenta que es publiqués la seva segona crònica en un moment inoportú, quan mig món es condolia per la mort del Pare Sant. Aquest autor s'afegeix a aquesta condolença, malgrat que, quan es publiqui aquesta nota, mig món ja hagi celebrat l'anunci oficial d'"habemus papam" i l'altre mig s'haurà dolgut per qui sap quants soscaires més.El que signa aquestes cròniques es complau en la crítica i l'humor, però no voldria ser inoportú. Si algú considera que cal, no té cap mena d'impediment per demanar humilment disculpes (eppur si muove...)

Una publicació trimestral s'ha d'ajustar en allò que suporta el límit de data de consum sense caducar, com un iogurt, perquè la dinàmica eventual dels nostres temps és vertiginosa i nosaltres cada cop som més amnèsics. Ací, per desgràcia, l'actualitat té uns àmbits reduïts i s'ha de vetllar per la frescor del producte. Ja ho deia un anònim medieval: "hostes e peix a tres dies puden"

Però com que tot és cíclic...aquest autor també lamenta –tot seguint el fil de la caducitat però albirant un nou nadal que es va acostant- que no s'hagin alçat més veus com la de la Neus Sánchez tot clamant per una sensibilitat que sembla inexistent en el si del nou Ajuntament. Matar un pi pel gaudi visual de quatre dies hauria de ser, si no un delicte ecològic, sí quelcom força mal vist, per les raons que tan magistralment ens va exposar la Neus. La fi del món, del nostre món, vindrà donada per pensaments racionalistes com una eureneta no fa estiu, això no va per mi, jo ja no ho veuré, ho llanço a la riera i no hi ha més remei. Gràcies Neus, Consistori, ¡als lleons!

Abans, però, que els lleons es mengin ningú que se sàpiga que de delinqüents ecològics sí que n'hi ha, a Vilaplana. Tot el llit d'aquest rierol, enguany tan sec, que voreja la vila, és viu, hi habita una fauna –que és la nostra- i que hi té la llar, sí, precisament allí, entre els verderals i les canyes. Es pot notar, intuir, escoltar, fruir o es pot ignorar també, però no és ètic ni legal enverinar-la, que és el que fan els qui (no gaires) netegen les bótes dels tractors al riu, tot condemnant-lo a un súbit i mortal silenci. Després d'enverinar la fauna local enverinen els aqüífers amb substàncies que no em vull ni imaginar. No, no es pot quantificar el mal que fan, però en fan, i molt. Flix-Ascó-Vilaplana-Carrer de la Font, quina vergonya! Que a cada porc li arribi el seu Sant Martí.

Hi ha assassins de la flora, hi ha assassins de la fauna, hi ha assassins d'idees, hi ha assassins de cultures, hi ha assassins de llengües...tot més o menys revestit de grans proclames ideològiques, religioses, socioeconòmiques o fins i tot de moderat raonament. Però el català no en necessita cap d'assassí. Per occir-lo ja som prou els catalans. Si algú no ho ha notat, que s'hi fixi, no perdem cap ocasió per parlar en castellà, ens és igual si ens entenen o no, si el suposat interlocutor vol incorporar-se a la nostra parla, que diguem barbarismes, tot ens és igual, amb els de fora ens encanta parlar en castellà. Però ¿què és el que ens mou a tal servilisme lingüístic? Em vull creure que és més la ignorància que no pas la covardia però potser és a l'inrevés.

La ignorància vindria donada primer, pel desconeixement, no pas de la llengua sinó -com l'aneguet lleig- del fet de ser hereus del tresor que representa el nostre sistema de comunicació, riquíssim, tan bell i particular que no acabem de creure'ns-el (no seria així si uns míssils nuclears de darrera generació ens l'avalessin) i això també fa per tot allò que sembla massa català i, doncs, susceptible de castellanitzar, el lèxic més autèntic (se m'acut crossa, ¿com tenim valor per substituir-la per muleta?, ¿o bolquer per panyal?) mil paraules més, totes bellíssimes...) la gramàtica (tot el complex sistema de pronoms febles i formes pròpies d'expressió) i les expressions més genuïnes, aquelles que ja utilitzaven els nostres avis analfabets... i tot un missal de sapiència popular plasmat en mil i una dites i refranys, tot a la brossa. Per si algú no ho sap, els lingüistes aprenen dels analfabets (vells que hagin romàs en el terròs el màxim temps i hagin vist poca televisió) i segon, que el català és una llengua de cultura tan antiga com l'anglès el francès o el castellà, avalada per uns autors medievals reconeguts arreu del món, per una Cancelleria Reial que en marcava els models i per un poble formidable que li ha estat fidel mil anys. El fet de conéixer-la és un honor com pocs i és un privilegi. El fet d'ensenyar-la –i exigir-la- al foraster és una obligació ciutadana que incomplim. Qui se senti acomplexat per parlar aquesta llengua amb correcció, o desconeix tot l'anterior o està atrapat en el parany de la covardia col·lectiva, i m'explicaré, si se'm permet amb una al·legoria. Si a un gosset se'l maltracta des de petitó, creixerà acovardit, si se'ns acosta ho fa mig aplanat, amb la cua entre les potes, per no esbargir la seva olor, per no fer-se notar, si en aquest moment alcem la mà per gratar-nos el clatell, per exemple, quasi segur que grinyolarà, se li afluixaran els esfínters, es pixarà, perquè s'imaginarà que li volem pegar, no jugarà i si ho fa, serà sempre des de la submissió més absoluta. Sempre serà un gosset tímid i una mica desgraciat. Du la marca indeleble del maltracte, infringit en la seva tendra infància, en un moment en què, allò que necessitava era confiança per endinsar-se el un món ple d'incerteses i de perills, de noves proves a superar cada dia. I ara vull donar un gir a aquest fil argumental. Parlo d'un gosset, però no penso en un gosset. El gosset només és la metàfora. El vertader subjecte és l'individu humà que va haver de suportar l'escola franquista, per exemple, i la crueltat d'unes praxis derivades d'una violència latent en tot l'aparell d'un sistema basat en el menyspreu de les minories i l'extermini de l'adversari.

De vegades els pobles també s'acovardeixen, i s'acomplexen, encara que no tinguin motius per estar-ne d'acomplexats, ans al contrari, encara que tinguin motius per estar orgullosos de la seva identitat, de la seva cultura, de la seva història, de la seva llengua, del llegat de tot un reguitzell d'herois, d'artistes, de literats, de científics, de lluitadors, de màrtirs, que l'han elevat a la categoria... si els fan creure que no han passat de l'anècdota. En el cas concret del poble català ho fa després de tres-cents anys de maltractes, de vexacions de no-reconeixement, de garrot, en una paraula. ¿Cal que continuï? veig el gosset amb la cua entre les cames i fent-se pipi, tot i que és un gosset molt eixerit i molt intel·ligent, però anorreat, des que era petitó, per un amo despòtic i cruel.

Com que el que signa aquesta crònica és d'aquells que veuen l'ampolla sempre mig buida, vull fer una crida general a tot el col·lectiu de parla catalana amb caràcter d'urgència. Que ningú la titlli de nihilista, car els sentiments que la mouen són del tot humanitaris, a saber: a partir de demà mateix, posem per cas el divuit de juliol, llevem-nos tots parlant en castellà, no ens costarà gaire, car aquesta llengua la coneixem molt bé ¿no diem sovint, "com es diu tal cosa en català"...? Ja ho veureu, serà molt fàcil, potser en l'àmbit familiar serà on hi trobarem més dificultat (mamá, esta noche haré un poco tarde, que estoy convidado a una cena de aniversario, però por allà a las cuatro ya habré hecho cab.. ya habré llegado) serà els primers mesos, al cap d'un any tot anirà com una seda perquè no hi ha res com el costum i la quotidianitat per assolir la normalitat. ¿Que què hi guanyarem? No res, però tindrem la satisfacció d'haver estalviat una agonia inútilment perllongada a un animal ja molt vell, de mil anys, que s'havia de morir igual, com tots. De passada, el mitificarem, com el llatí, el grec o el sànscrit i serà materia d'estudi pels erudits. ¿No serà una mort ben digna?

TECPERVAL
TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS
Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

BAR CASAL VILAPLANENC
• VARIETAT DE TAPES
• ENTREPANS
• LLESQUES
• ESMORZARS
Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

VIATJA AMB SALUT! NORMES I CONSELLS PER ALS VIATGERS INTERNACIONALS

D'uns anys ençà la gent viatja a destins més exòtics. Per gaudir plenament de l' estada cal no oblidar una sèrie de precaucions. Alhora que et prepares l'equipatge no t'oblidis dels aspectes sanitaris.

Es recomana una visita prèvia al metge per avaluar l' estat de salut.Si estàs prenent algun medicament assegura't que el pots trobar en el país on vas o porta'n en quantitat suficient.

Cal disposar d'una assegurança mèdica adecuada al tipus de viatge.

Emporta't roba de fibres naturals (cotó, lli), lleugera, còmoda, de colors clars, màniga llarga i pantaló llarg. El calçat serà ample per evitar les butllofes per fricció i de material transpirable per infeccions per fongs.Haurà de cobrir el peu,(cal endur-se'n un parell de recanvi).

No t'oblidis de les ulleres de sol, la gorra i la crema de protecció solar total.

L'aigua

Pot transmetre malalties infeccioses.

Beu-ne sempre d' envasada i que te l'obrin davant teu .Rebutja els glaçons que podrien estar preperats amb aigua contaminada.

Renta't les dents amb aigua potable.

Els aliments

No mengis aliments crus o semicuits (amanides, carn, peix, verdures, marisc) Evita menjar fruita sense pelar. No consumeixis llet ni derivats sense garantia higiènica o bullir-la 15 min. Cal que vagis amb compte amb la rebosteria i gelats per la seva fàcil contaminació. El cafè i les infusions, per la temperatura a què es sotmeten tenen una seguretat més gran. Evita les begudes o sucs no embotellats. Procura evitar els aliments dels llocs ambulants. No reuneixen garanties suficients. Evita maioneses, cremes.

Altres precaucions

Evita el contacte amb qualsevol tipus d'animal, fins i tot els domèstics.

Evita el bany en rius i llacs o informa't del seu risc.

No caminis mai descalç i vigila on trepitges.

Pel que fa a les malalties de transmisió sexual el perservatiu és el mitjà que ofereix més seguretat.

Vacunes que t'has de posar

Atès que la vacunació dependrà del teu estat vacunal previ, del lloc on vagis i sobretot del temps que disposis entre l'administració i l' inici del viatge, la prescripció l'han de fer els metges dels centres internacionals de vacunació, després d'una consulta personalitzada.

ALGUNES VACUNES ASSOLEIXEN EL SEU EFECTE AL CAP D'UNS 15 DIES O D'UN MES.CAL TENIR-HO EN COMPTE!

Una malaltia molt estesa a tots els països tropicals és el paludisme, que pot resultar greu. És per això que cal prevenir el contagi amb quimioprofilaxi i mesures que evitin la picada del mosquit transmisor.

La síndrome de la classe turista

O síndrome de la classe econòmica, com l'anomenen al Japó, deu el seu nom al poc espai existent entre els seients d'aquesta zona de l'avió, on els passatgers romanen moltes hores asseguts. Aquesta immobilitat perjudica la circulació sanguínea i pot ocasionar la formació de coàguls a les venes de les cames.

Pot afectar a qualsevol persona, encara que gaudeixi d' un bon estat de salut i practiqui esport de forma habitual.

No obstant això, existeixen certs col.lectius amb més factors de risc:

Persones grans
Dones embrassades
Persones obeses
Fumadors
Dones que prenen anticonceptius orals
Persones que pateixen malalties cardiovasculars, així com aquelles que hagin patit
episodis de trombosis

Precaucions a tenir en compte quan un vol dura més de 4 hores

Moure les cames a intervals regulars, com a mínim una vegada cada hora.

Estirar els braços i les cames en el propi seient.

Realitzar algun exercici senzill, com per exemple aixecar la punta del peu de forma enèrgica i moure els dits durant segons, recolzant el taló a terra.Posteriorment, realitzar l' exercici a la inversa.

Aixecar-se de tant en tant.

No col.locar equipatge sota l' espai del seient davanter.

No dormir en posicions incòmodes o amb les cames creuades.

Vestir amb roba elàstica que faciliti la circulació.

No ingerir fàrmacs hipnòtics ni inductors del son.

Beure abundant líquid (aigua)

Evitar les begudes alcohòliques.

No prendre tè ni cafè.

Si no existiesen contraindicacions, prendre un comprimit d'aspirina abans d'iniciar el vol.

Farmaciola que m' he d' endur

Has de tenir en compte la durada del viatge. Porta la teva medicació en quantitat suficient.

Material de cura: antisèptics tòpics, gases, benes, esparadrap, tisores,pinces, termòmetre, xeringues d'un sol ús.

Analgèsics/antitèrmics, antiàcids, antibiòtics, antidiarreics, laxants, antifúngics tòpics, antial.lèrgics, repelent d'insectes, antiinflamatori d'ús tòpic, crema de protecció solar, productes per tractar l' aigua: hipoclorit i/o tintura de iode al 2%, medicació per rehidratació oral, medicació per a la prevenció del paludisme, si cal, mosquiteres.

Per una bona conservació dels medicaments vigila on deixes la farmaciola. La humitat i la calor poden alterar l' estat del seu contingut.

NO OBLIDIS QUE:

Tot i haver tornat del viatge cal continuar prenent alguna medicació (paludisme).

CENTRE DE VACUNACIÓ INTERNACIONAL DE TARRAGONA
Serveis de Sanitat Exterior
Moll de Llevant, s/n
43071 Tarragona
Tel: 977 99 90 80

Horari: de dilluns a divendres de 9 a 14 h. Consultar cita prèvia.

BON VIATGE!

M. TERESA HUGUET

1a ESCOLA DE FORMACIÓ D'ERC AL BAIX CAMP

El passat 7 de maig, a la Casa de Cultura, durant tot el dia, es va desenvolupar la 1ª. Escola de Formació d'ERC al Baix Camp per a militants i simpatitzants.

La inauguració va ser a càrrec del M. H. President del Parlament de Catalunya, Sr. Ernest Benach.

L'escola estava estructurada en quatre taules rodones, dues al matí i dues a la tarda, que comptaven d'una exposició inicial a càrrec dels ponents i després s'obria els torn de paraules pels assistents.

En la primera taula hi va participar, com a més destacat, el Senador Lluís Aragonès i va excusar la seva absència la Diputada Teresa Aragonès, de viatge oficial amb el Parlament de Catalunya a Mauthausen.

A la segona, entre d'altres, van participar Sergi de los Ríos, Diputat al Parlament i Empar Pont, Regidora de l'Ajuntament de Reus.

Per la tarda, la tercera, un dels participants va ser Uriel Beltran, Diputat al Parlament, i a l'última taula, Jaume Oliveres, Regidor de l'Ajuntament de Barcelona com a principal ponent i com a moderadora Montserrat Claramunt, Presidenta Comarcal d'ERC del Baix Camp.

La cloenda va estar a càrrec del President d'ERC el Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira.

Hi van assistir unes setanta persones.

A l'hora de dinar es va fer l'àpat a Ca La Peirona.

El fet que fos Vilaplana el poble escollit per ser el primer i el pes polític de les persones que hi participaren, dóna a entendre la importància política que va assolint el nostre alcalde.

FERRAN ABELLÓ

LA DIPUTADA D'ICV-EA DOLORS COMAS PARLA SOBRE EL NOU ESTATUT

En el marc d'una sèrie d'actes informatius sobre el nou Estatut realitzats per ICV en diferents indrets del Baix Camp, la diputada d'ICV-EA al Parlament Dolors Comas va participar el passat 10 de juny en la xerrada El nou Estatut de Catalunya a la sala parroquial de Vilaplana. L'encarregat de presentar l'acte va ser Daniel Pi, responsable de Relacions Institucionals de la intercomarcal d'ICV.

Informar sobre els treballs realitzats per la ponència redactora de l'Estatut integrada per 20 diputats i diputades i presentar les principals línies estratègiques del nou text eren dos dels principals objectius de la xerrada.

Segons el calendari previst, el nou Estatut estarà enllestit abans del 31 de juliol i la seva aprovació podria realitzar-se a principis de setembre.

LA REDACCIÓ

ENTREAUTO BENZINERA * AUTORENTAT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 755 816

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

DUES RECEPTES TAILANDESES

Avui la Yoi ens ha explicat com fer plats tailandesos. Mentre anàvem desgranant les receptes, la boca se li feia aigua. L'olor i el gust del menjar són, potser, una de les coses que més recordem de quan hem sigut petits, dels nostres llocs d'orígen. Explicar com cal cuinar-los és una manera de fer que aquestes olors i aquests gustos puguin perdurar.

La primera recepta és d'un plat principal, el pollastre al curri vermell. Per a preparar-ho ens calen 4 cullerades d'oli, 2 grans d'all xafats, 400 ml de llet de coco (que podem comprar en tendes asiàtiques, a Tarragona n'hi ha), 6 filets de petxuga de pollastre tallats a trocets, 1/2 tassa de brou de pollastre, 2 cullerades de salsa de peix (també en trobarem a Tarragona), fulles de lima de Kaffir, "xiles" vermells tallats en rodanxes i "cilandre" picat.

Per a fer la pasta de curri vermell ens calens 4 "xiles" vermells secs, sense llavors, picats, 2,5 gr. d'arrel de "galanga" o de "gengibre" pelada i tallada en rodanxes, 3 branquetes de "limoncillo" picades, 1 gra d'all, 2 cullerades de pasta de "camarón", 1 fulla de "lima kaffir" picada, 1 culleradeta de "cilandre" mòlt, 3/4 de culleradeta de comí mòlt, 1 culleradeta de "cilandre" fresc picat, 1 culleradeta de sal i 1 culleradeta de pebre negre.

Per a fer la pasta de curri ens cal que piquem tot el que tenim fins que en quedi una pasta llisa.

Per a fer la resta del plat, posem una paella gran al foc i hi sofregim l'all. Hi afegim la pasta de curri, que s'ha de coure encara no 1/4 d'hora. Hi aboquem la llet de coco, remenant sense parar. Pot ser que la llet es talli, tant se val. Després hi posem el pollastre. Quan estigui quasi cuit, s'hi afegeix el brou i la salsa de peix, barrejant-ho bé i deixant-ho coure un parell de minuts. A l'hora de menjar-ho, ho podem decorar amb fulles de "lima", amb "xile" picat i amb el "cilandre" picat. Es menja amb arròs.

Arròs cauniamun. És un plat dolç, a base d'arròs. Ens caldrà 1/2 Kg. d'arròs cauniamun (també en podem trobar a Tarragona), 2 tasses i mitja de llet de coco, 3/4 de tassa de sucre blanc, i encara no una cullerada grossa de sal. La nit abans rentarem dues vegades l'arròs, i el deixarem tota la nit cobert d'aigua. L'endemà el colem. A part, barregem la llet de coco, el sucre i la sal, remenant a consciència, i ho colem per a treure'n totes les impureses. Ho posem al foc sense deixar de remenar. Quan veiem que arrenca el bull, apaguem el foc.

Bullim l'arròs al vapor, a foc ràpid. A Tailàndia, la Yoi feia servir un estri especial, i embolcallava l'arròs amb un drap. Quan estigui cuit el traiem del foc, i el posem en una plata. Li afegim la llet de coco cuita que hem estat fent, ho remenem, i ho tapem a corre-cuita.

Aquest arròs es posa a la taula amb diferents acompanyaments, i cadascú s'hi barreja el que més li agrada. Poden ser troços de mango, o quelcom més treballat. Damunt de tot s'hi pot afegir un rajolí de llet de coco. Us explicarem un parell d'acompanya-ments.

Per a fer el primer només hem de posar al foc 350 gr. de sucre i 350 ml. d'aigua, esperar que el sucre es fongui, i afegir-hi una tassa de llet de coco. Ho deixem coure a foc lent fins que s'espesseixi.

Per a fer el segon acompanyament necessitarem 4 ous d'ànec, una tassa de llet de coco i 250 gr. de sucre de canya. Ho barregem i ho amassem per tal que el sucre es fongui. La Yoi ho amassava amb fulles de plàtan. Es cola amb un drap. Ho coem al vapor a foc fort durant uns 25 ó 30 minuts.

Es pot menjar fred o calent. Bon profit!

YOI i SUSANNA CABRERO

CONILL AMB SALSA DE CARGOLS

Ingredients:

1 Conill d'un kg.
1 Ceba
4 ó 5 Alls
2 Fulles de llorer
2 Tomàquets
1 Got de vi
Sal i pebre al gust

Per la picada:

Ametlles
Avellanes
3 ó 4 carquinyolis
1 Bitxo
Farina torrada
La ceba, els alls i el tomàquet de rostir el conill
1 Cullerada de sucre

Preparació:

Es posa el conill a talls en una cassola amb els ingredients i es posa a coure a foc mig. Quan està mig cuit el conill, es retiren la ceba, els alls i el tomàquet per fer la picada amb tots els altres ingredients. Quan s'han pastat tots els ingredients per la batedora, es tira dins la cassola i es deixa coure 10 ó 12 minuts més.

Qué us aprofiti!

MARGARIDA DEL GENÍS

SOLUCIONS AL PASSATEMPS

1. A la font del dipòsit vell.
2. A la font que hi ha a prop de les escoles, al carrer Dr. March.
3. És un dels molts pilons del poble, vist des de dalt.
4. És una part del dibuix que hi ha al terra del mirador de la Riba.

EXCAVACIONS I TRANSPORTS
MIRALLES
JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

conte

NO TOTHOM VIU IGUAL

Diu la història que vet aquí una vegada uns treballadors d'una ONG de Barcelona per les notícies se'n van assabentar que en un país del sud d'Àfrica la majoria de gent es moria a una mitjana d'edat de 45 anys a causa de la fam, la malaria i el tifus, i que hi havia 1000 morts per dia al país.

Aleshores els que estaven més preocupats d'aquella ONG van agafar un vol per al cap d'una setmana. Quan ja estaven dalt l'avió, tots pensaven en com podrien arreglar aquella situació, i cadascú deia la seva opinió, fins que al final van arribar a una conclusió: van decidir que per arreglar aquella situació haurien de tenir algun grup de gent que des de Catalunya els hi enviés més menjar del que havien prés ells, perquè no en tindrien prou, i que d'injeccions, medicaments i altres materials per les malaties ja en tenien.

En arribar a l'aeroport d'Etiòpia van veure que allí mateix a l'aeroport hi havia molta gent vivint-hi perquè no tenien lloc on viure, hi havia molta més gent afectada de la que ells s'imaginaven. Després van agafar l'autobús per anar al lloc més pobre: Addis Abeba, la capital on hi passa el riu Shebeli. En arribar-hi tots quatre van quedar-ne parats, no sabien que aquell lloc fós tan pobre.

Miraven per les finestres de les cases i veien cases molt deixades, fins i tot una que d'allà dins en sortien coloms.

Fins que al final van anar en una casa turística on s'hi quedarien a viure per una temporada.

L'endemà van anar a un hospital a veure la situació d'aquella gent. Van preguntar on era la gent més afectada i els van dir :

-Al final a la dreta.

-Moltes gràcies –va respondre un d'ells.

En entrar a aquella sala van veure afectats de totes menes, la majoria eren a causa de la fam però també hi havia malària, tifus...

Tots quatre es van quedar glaçats, amb la pell de gallina.

Un d'ells, que es deia Jordi, va començar a reaccionar, va pensar que si no començaven a ajudar no farien res. Aleshores va anar a un d'aquests malats i li va dir:

-La vida és curta i intensa però tu has tingut la sort de saber-la aprofitar al màxim.

Llavors dues noies dels altres tres que quedaven, una es deia Clàudia i l'altra Cristina van anar cap a un nen que estava molt malament a causa de la fam. I la Cristina li va dir a la Clàudia que havien de donar-li un got d'aigua. Havent-li donat, el nen no va reaccionar gens. Després li van donar una galeta tallada a trossos ben petits i va començar a reaccionar mentre li anaven fent els passos.

En Xavier va fer una mirada general a tota la sala i va veure una dona que tenia malària. Va agafar les injeccions i amb el cor ben obert va anar cap allà i li va dir:

-No et preocupis perquè si et passa alguna cosa segur que sempre quedaràs al cor de molta gent .

I tot decidit, però amb la pell de gallina va agafar una de les moltes injeccions de la malària que s'han de donar en un procediment i li va dir:

-Tu tranquil.la, en el primer moment et farà una mica de mal, però segurament demà et sentiràs millor.

La Clàudia, la Cristina i el Pere van anar cap a la casa.

En Jordi es va quedar a fer companyia als amics d'en Samir i a la seva família i a fer-li unes proves, perquè si no se li feien podria morir en aquell moment, encara que eren molt difícils de superar. Tots estaven molt nerviosos. Les proves van indicar que en Samir si no es moria aquell dia, tardaria molt poc .Llavors en Jordi va decidir anar cap a casa.

En arribar a casa va sentir sonar el telèfon i li van dir que en Samir s'havia mort però que moltíssimes gràcies per haver-los ajudat.

L'endemà tots tres, en Pere, la Clàudia i la Cristina van tornar a l'hospital. Cada un va anar a la seva feina; la dona que cuidava en Pere estava millor gràcies a la injecció que li havia posat el dia anterior i, aleshores, li va mirar les picades i les tenia molt millor. Li va posar una segona injecció que li va fer molt més mal que la primera. La Clàudia, quan ja havia vist la reacció del nen, li va donar una altra galeta trossejada, mentre que la Cristina intentava trucar cap a Catalunya per demanar més menjar. Un grup de nois i noies solidaris van dir que no es preocupessin que ja els hi arribaria el menjar al cap de pocs dies.

En Jordi va anar a casa d'en Samir a donar el condol.

Després se'n va anar a l'hospital dirigint-se a una noia que estava malament a causa de la fam, però que estava bastant recuperada en comparació a d´altres.Com que els hi quedava molt poc menjar va deci-

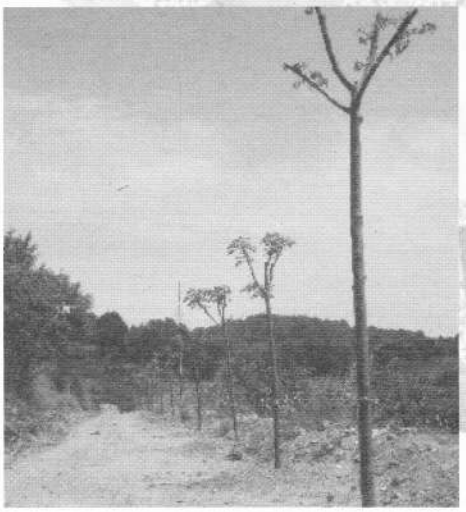
• MOQUETES
• PINTURES
• ESMALTS
• VERNISSOS
• COLES
• PAPERS PINTATS
• BROTXES

Comercial
ROSAN

Pedrera del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

dir donar-li un suc de pinya.
Anaven passant els dies i tots s'anaven recuperant cada dia més, fins que al cap de cinc o sis dies va arribar el menjar. Gràcies a aquest fet molts malats d'aquell hospital van tenir la sort de recuperar-se.
La Jinna, que era la dona que cuidava en Pere, va tardar molt poc en tornar cap a casa, a l'hospital només hi va estar durant un mes i mig.
El que a tots els afectava molt era que, mentre ells n'estaven curant uns quants, molts d'altres s'estaven morint .
Al vespre a l'anar cap a casa els quatre estaven molt orgullosos de la seva feina, però pensaven que quan ells marxessin, que només quedaven tres dies, tot continuaria com abans.
I rumiant, rumiant, van arribar a la conclusió que des de Catalunya podien enviar injeccions, menjar i altres objectes de curar, perquè la vida pogués ser més o menys igual a tot arreu del món. Així que el dia següent ho van parlar amb aquell hospital i els van dir que molt bé, hi estaven d´acord. Tots amb el cor despert van aprofitar aquell mateix dia al màxim per animar la gent de l'hospital i per intentar curar-los. Fins que, quan va ser l'hora de marxar, els va fer moltíssima pena deixar aquella gent que tant havien cuidat durant aquells dies . Però van confiar que els seus aliments i injeccions funcionarien.
En Jordi, com que encara quedava un dia, el va aprofitar per anar a acomiadar-se dels familiars d'en Samir. Aquella gent tan noble, senzilla i cordial el van amanyagar tendrament, ell es va sentir molt estimat. Mentrestant els altres s´ho estaven preparant tot pel dia següent.
L'endemà, en pujar a l'avió i deixar enrere aquell lloc tan pobre, els va saber molt de greu.
Als paquets de menjar hi deia :
Aquest menjar va dirigit a una gent simple i cordial que treballaran al màxim per aconseguir tenir una família sencera.
Als paquets d'injeccions hi deia:
Per a la Jinna que recordi que li vaig dir que en el primer moment li faria molt de mal però l'endemà es trobaria millor.
La Clàudia, al cap d'una setmana d'haver arribat, va mirar les notícies i va veure que una d'elles anava d'uns treballadors d'una ONG que havien salvat molta gent que podia estar morta, a Etiòpia. L'endemà ho va dir a tothom de l'ONG, i des d'aleshores aquella ONG és la segona ONG millor del món.

MONTSANT JOANPERE FORASTER.

DIA DE L'ARBRE

Aquest any, el dia de l'arbre va ser el diumenge 1 de maig i va començar una mica diferent, doncs el dia abans l'Ajuntament, amb l'ajuda d'una màquina, va plantar un centenar d'arbres al llarg de tot el camí del Bosc de l'Olla, des d'on deixem el Camí del Cementiri fins a la carretera de la Selva. Un bon passeig, que ja feia falta. Ara, a esperar que es facin macos i donin una bona ombra. (Uns banquets, potser? L'any que ve?).
El dia en qüestió, com no, hi va haver partit de futbol, l'equip infantil local contra un de Salou (els del poble, molt entusiastes i animats, però van perdre, no es pot tenir tot!).
Per dinar es va canviar de menú i vàrem menjar paella, força bona, amb més tall que arròs, però ja és el què toca, no? Vàrem ser-hi unes 150 persones i va fer un dia esplèndid, perquè va saber amagar-se el sol just només a l'hora de dinar.
Ara, fins l'any que ve i que els ànims no decaiguin. D'aquestes trobades, és d'agrair que alguna no desaparegui.

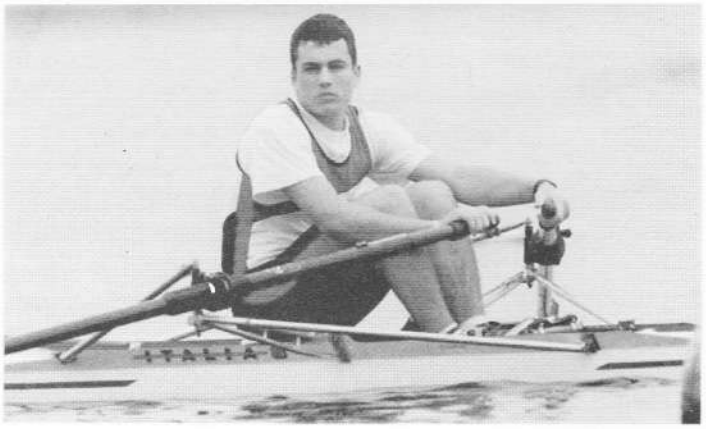
TERESA SERRA

PLACIT
ELECTRICIIITAT
FONTANERIA
CALEFACCIÓ
GAS
Mas de l'Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649200747 - 977816116

fina royo,
joaquim royo abelló
arquitectes
C/ Passatge de la Pau, 14, pal. 1a,
08002 BARCELONA
Tel. i fax 933 186 292
froyo@coac.net qroyo@coac.net

CASAL Vilaplanenc
C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

JOSEP REINADO VIRGILI
MILLOR ESPORTISTA DE REM DEL 2004

A vegades penso que què ho deu fer que d'un poble tan petit com és Vilaplana, surti tanta gent que es dedica amb èxit al món de l'esport... Tenim i hem tingut destacats futbolistes, atletes, pilots, karateques, escaladors, unes recentment "descobertes" campiones estatals de tenis taula... i d'altres que me'n dec deixar.

Aquesta reflexió m'ha fet venir a la memòria un esport, un nou element a afegir a aquesta llista, que per la seva idiosincràsia és difícil de practicar al poble: us volia parlar, i presentar-vos, un esportista descendent de Vilaplana que el seu món ha estat remar...

El **Josep Reinado Virgili** és, com de vegades he dit, un vilaplanenc al 50%. Actualment té 16 anys i uns dels seus avis van ser el Josep Virgili (*Pep del mas*) i la Pilar Mestre (*Pilar Bidó*). Va néixer a Lleida, però des de sempre que ha viscut, amb la seva família (els seus pares Manel i Montse i la seva germana Raquel), a la Franja de Ponent, a Mequinensa, on hi ha el començament de la presa de Ribaroja, un lloc internacionalment reconegut per practicar el rem. Una mica per casualitat, ja fa cinc anys, es va acostar al "seu" riu per interessar-se per les regates i, tímidament, va començar a donar allà les seves primeres palades, a l'empar del que durant tot aquest temps ha estat el seu club: el Capri Club de Mequinensa. Actualment és un autèntic especialista en la modalitat d'skif (embarcació d'un sol tripulant), que és la més complicada i dura.

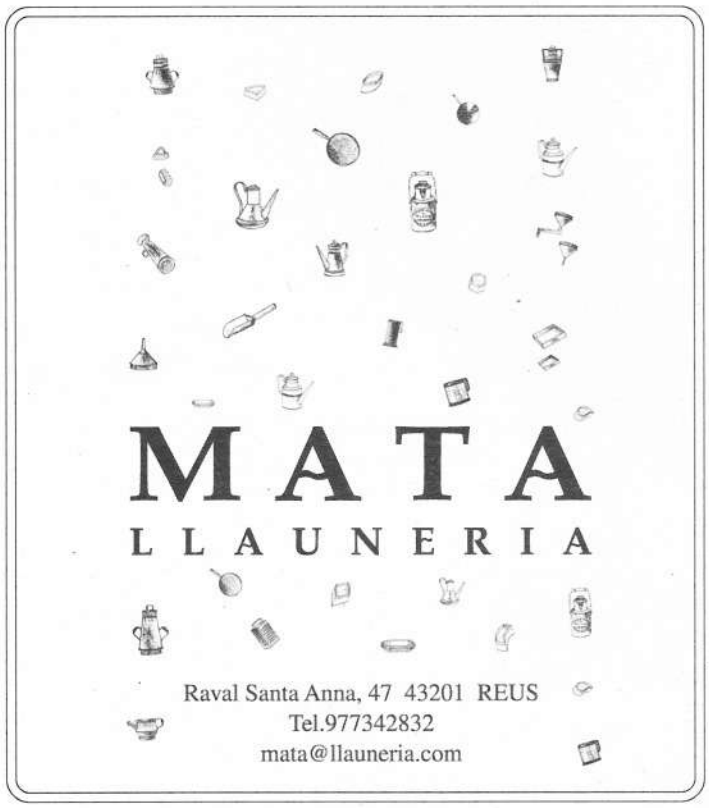
Enguany ha tingut la satisfacció de que el Govern de l'Aragó l'hagi nomenat com a millor esportista de rem del 2004, i va representar a la Federació Aragonesa de Rem a la Gran Gala de l'Esport que es va portar a terme, a primers d'abril, a Saragossa.

A pesar de la competitivitat que sempre a demostrat a les regates, el **Josep**, fora de l'embarcació, sempre ha estat un excel.lent company, sempre disposat a ajudar a tothom, tant a remers com a membres del Club. A Mequinensa creuen que, quan deixi el món de la competició, serà una de les persones que, per la seva entrega, podrien arribar a dirigir el Capri.

Palmarès de l'any 2004

- Medalla d'Argent Regata CTD (Seleccions Autonòmicas). Sevilla
- Medalla d'Argent Regata Nacional Copa Primavera. Trasona-Asturias
- Medalla d'Or i Campió d'Aragó
- Medalla d'Argent Regata de Fons 6 Km. Tortosa-Amposta
- Medalla d'Argent Regata Interautonomica. Castelldefels
- Medalla d'Or III Regata Villa de Mequinenza
- Medalla d'Or Remoergómetro FAR. Zaragoza

RAQUEL VIRGILI

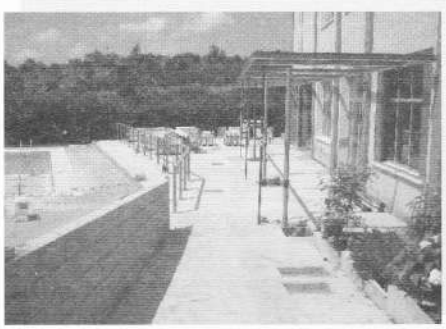

EL CASAL RENOVA LA TERRASSA

Possiblement una de les novetats més destacades que tots els Vilaplanencs podran disfrutar aquests mesos d'estiu ,sigui la renovació i ampliació de la terrassa del Casal.

De sobres eren conegudes per tothom les mancances i limitacions d'espai que oferia l'antiga terrassa per poder gaudir d'un espai amb condicions òptimes.

Així doncs,segurament, aquest nou arranjament generarà les espectatives de confort i qualitat que tots esperem d'elles i poguem disfrutar per molts anys d'una renovada instal.lació pel poble.

LA REDACCIÓ

LA CREU DE NOGUERS

Quan vam recollir els noms del terme de la Mussara, entre 1958 i 1960, no vam trobar que hi hagués hagut el cognom Noguers en aquest sector de país. Llavors vam sospitar –encara que no ho vam escriure- que la creu –que ja no hi era ni en quedava memòria, tret de la persistència del nom- devia haver estat col·locada en aquell punt com a record piadós d'un fet memorable, potser una mort natural sobtada, o per l'atac d'un llop, o un assassinat. S'havia d'haver produït abans de 1892, que és quan vam trobar el nom escrit al Registre de la Propietat, de Reus, i això, aquesta data, podia fer pensar també en una conseqüència de les lluites carlines.
Però no va ser això últim. El fet –que podia haver estat qualsevol dels altres tres suposats- es va produir molt abans, a l'entorn de cent anys abans. Hem trobat que, el dia 25 d'octubre de 1789, Anton Noguers era un pastor –que no sabem d'on havia procedit- que s'havia casat amb Vicenta Maidéu, segurament filla de la Mussara mateix o d'alguna vileta veïna, potser de Mont-ral. Aquell dia, el matrimoni de pastors va apadrinar el nebot Anton Maidéu i Corts, que havia nascut dos dies abans, fill d'un germà de la padrina.
La mort de l'Anton Noguers devia causar un gran disgust col·lectiu, i devia commoure tant la gent del poble i del terme que es va optar per posar un recordatori cristià al lloc on es devia haver produït, a l'entrada dels Motllats, per allí on la carretera de Prades troba l'obac de la torre.
Vindria a tomb de tornar a dir allò que hem dit tantes vegades, en diverses ocasions: que sovint –encara que pugui semblar estrany- qualssevol noms de lloc –invisibles i impalpables i tot com són- resisteixen millor el pas del temps que no pas els objectes més sòlids. Més d'un cop costa més d'erosionar un nom fins a la desaparició que no pas d'erosionar una roca. L'erosió els pot malmetre i mig desfigurar, però és molt difícil que –per natural, si no hi intervenen males pràctiques- els arribi a eliminar del tot. Tornant a l'anècdota que he referit, fa molts anys que ningú no sap res del pastor Anton Noguers, ni de la creu –de pedra? de fusta? de canya?- que va ser instal·lada per recordatori honorífic seu, però el nom que va generar la presència de la creu encara perdura.
És clar que algú em podria objectar que potser es tractava d'una creu gravada a terra, en una llosanca, per indicar un límit de pasturatge. Però no ho crec, perquè no he sentit a dir mai que amb aquestes creus en baix relleu es marquessin aquella mena de límits, ans només límits de termes jurisdiccionals, allà on el territori canviava de senyoria. Era el cas de la roca Estelada, en la qual hi devia haver un senyal per fer saber que s'hi acabava el comtat de Prades i hi començaven els drets de l'Església.

RAMON AMIGÓ

poema

ENALTIMENT A LA PASQUA

No pressentiu, no noteu, el joliu,
l'oreig, la remor, la flaire,
l'alegria que ens porta el vent,
el festiu que se sent l'aire
de la Pasqua renaixent ?

Al llevar-vos tots els matins
no sentiu ja en els vostres pits
al més intern del vostre endins
la Pasqua florida que s'atansa
tots vosaltres grans i petits ?.

Quin goig, quantes palmes
beneïdes,
quants rams verd de dolços
records...
de primaveres tan florides...
d'inoblidables grans amors...
de nostres mares amorosides.

N'és una gran esperança
de tantes flors exuberants,
demanen a Deu amb lloança
que ens dongui a tots els humans
per la Pasqua granada
benaurança.

BALTASAR JUANPERE

construccions

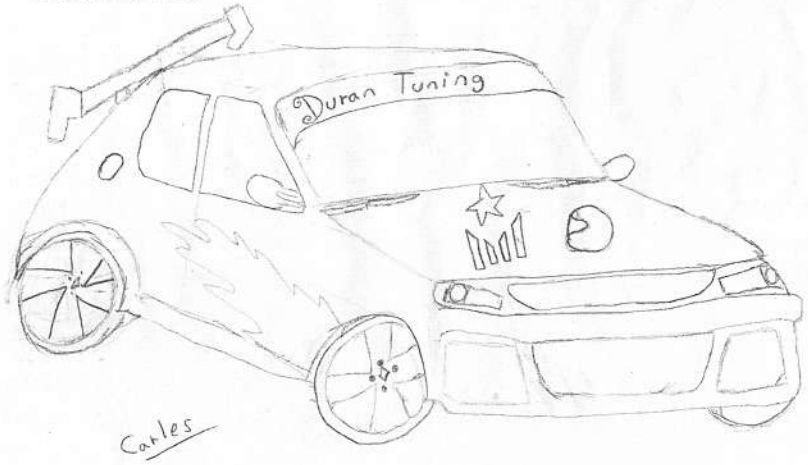
JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

BÀRBARA

CARLES DURAN

XAVI PALAU

MIREIA FERRÉ MATEU

Aquest estiu em llançaré cada dia a la piscina del casal i també bucearé amb moltes ganes a la terrassa nova que estan construint.

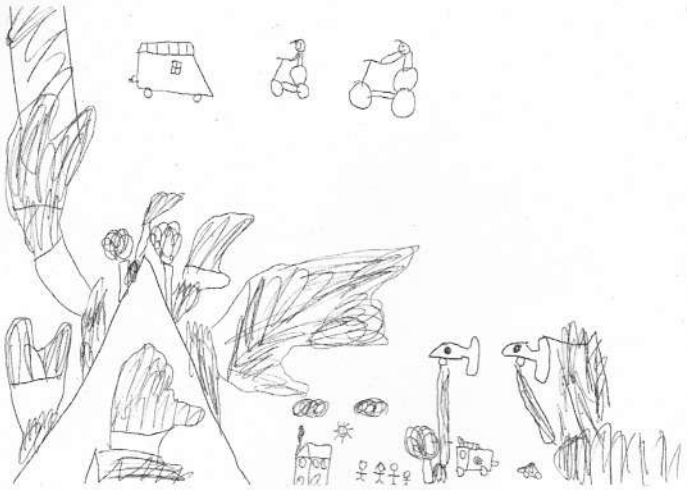
Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

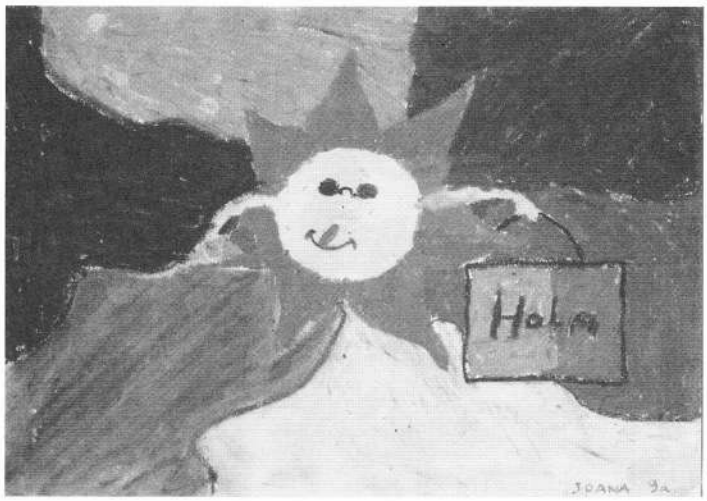
Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

LA FRESCA

JOEL MIRAVALL

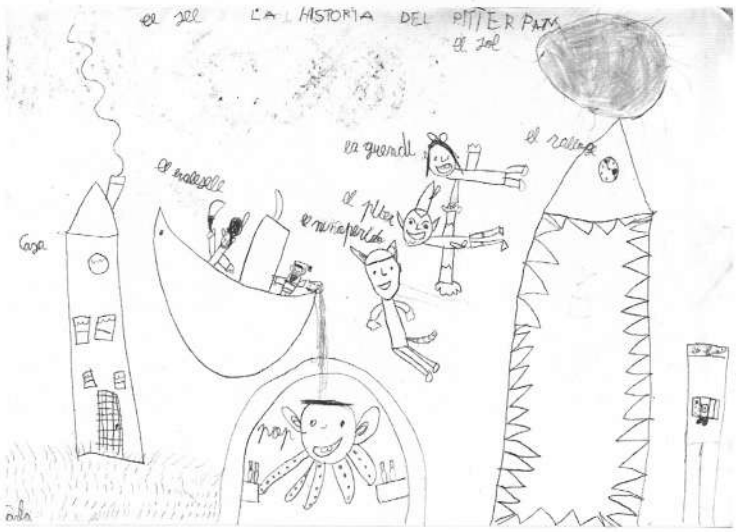
JOANA

ANNA MATEU MUNTÉ

CARLA

CONCERT DE PRIMAVERA

El divendres 27 de maig a les 10 h del vespre i amb una Sala Parroquial plena a vessar, se'ns va oferir el Concert de Primavera.

Com és habitual en aquest concert, que molt bé sap coordinar la Tat, els músics i protagonistes són els nens, nenes i joves de Vilaplana.

Com a novetat direm que el fil conductor d'enguany era la presentació que s'anaven fent els mateixos músics.

Durant la vetllada es van veure les interpretacions amb flauta dolça de: Laia Juanpere, Mercè Anguera, Paula Juanpere, Clàudia Huguet, Alba Àvila, Clàudia Urbano, Bàrbara Franquet i Soraya Juanpere.

Les interpretacions al piano van anar a càrrec de: Aina Juanpere, Gina Mestre, Maria Mercadé i Bruno Anguera. I la més joveneta de tots els músics, l'Estel·la Huguet, ens va cantar una cançó.

D'altra banda, la Tat, un exalumne d'ella i l'Oriol també van oferir una peça al nombrós públic que omplia la sala.

I per acabar, l'Aina Juanpere, la Gina Mestre, la Bàrbara Franquet i la Clàudia Urbano van tocar i ballar la cançó del Vell Roure, i l'aclamació va ser tant forta que es va haver de repetir una altra vegada.

LA REDACCIÓ

El proper 9 de juliol tindrà lloc al Casal Vilaplanec la 3ª edició del Vilaplana RESSONA.

Aquest any, i seguint amb la línia marcada les darreres edicions, s'alternarà l'actuació d'una banda de les nostres contrades amb una formació d'àmbit més internacional.

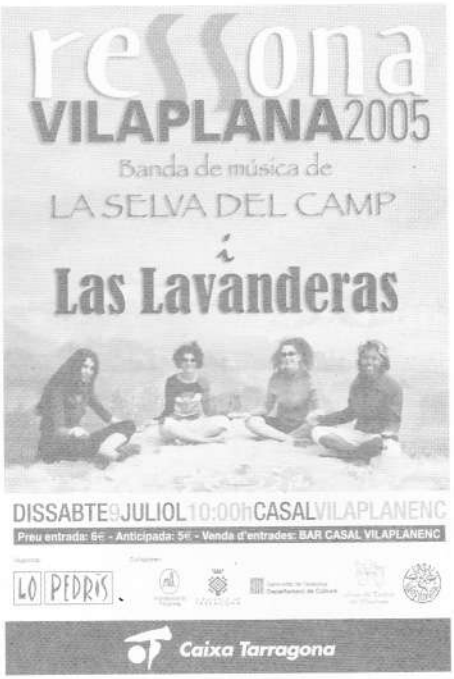
Així doncs, en aquesta edició tindrem l'oportunitat de gaudir amb la música del nostre poble veí, La Banda de Música de la Selva.

Aquesta banda, es va formar l'any 1989 i està integrada per una cinquantena de membres, tots amb una sobrada formació musical, que ofereixen un repertori molt variat de ritmes, interpretant peces de música clàssica, pasdobles, valsos, polkes, sardanes, música de cinema, musicals, etc.

D'altra banda, Las Lavanderas són de Madrid. És un grup vocal de cinc noies amb l'acompanyament musical d'un noi i segueixen la línia de l'escola Vox Mundi, que busca promoure la universalitat del llenguatge musical amb cançons de qualsevol lloc del món. Principalment interpreten temes de música popular,tradicional i ètnica.El seu repertori inclou cançons d'Europa, Àfrica, Sudamèrica, Illes del Pacífic i Carib, totes cantades a capella o acompanyades de guitarra i percussió.

JORDI MARINÉ

Josep Tost
Queviures i Transports
Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

Els membres de Lo Pedrís volem agrair als nostres lectors i subscriptors la fidelitat i solidaritat durant aquests quasi 5 anys. Per tot això, el dia 30 de juny de 2005, davant il·lustre notari de Reus, es va procedir a un sorteig de 15 invitacions pel concert.

Aquestes invitacions es podran retirar de la taquilla 1 hora abans del concert.

Esperem la vostra assistència. Moltes gràcies.

LLISTAT DE PREMIATS

Mª del Carme Cavallé
Pedro Porcar
Daniel Virgili
Quimeta Baiget
Josep Bonet Mestre
Josep Mª Anguera Marcos
Rosa Mª Ravascall
José Moya
Josep Serres
Mª Carme Virgili
Jaume Bigorra
Xavier Prades Aymamí
Juanita Huguet
Eufemia Gavaldà
Abel Guàrdia

EL RACÓ DE LA LLAR

Un any més, El Consell Consultiu Comarcal de la Gent Gran del Baix Camp ha organitzat el 3r Campionat de Jocs de Taula i de Bitlles del Baix Camp. Aquest campionat es va dur a terme durant el mes d'abril en els municipis de Miami Platja, Vilanova d'Escornalbou, La Selva del Camp i Cambrils.

En el Joc de dominó la parella vilaplanenca formada per Antonio Valle i Lluis Roca va resultar guanyadora. En el Joc de bitlles Els trofeus van ser lliurats el passat 7 de maig a Tortosa en ocasió de la XXVI Trobada de les Associacions de Jubilats del Baix Camp. Es va organitzar una sortida amb dinar a la capital del Baix Ebre, a la qual van participar 22 vilaplanencs. Tot això és una prova evident de la Gent Gran Activa.

JAUME MESTRE

COMIAT DELS ALUMNES DE VILAPLANA DE PÀRVULS I DE PRIMER A L'ESCOLA DE RIUDOMS

En el transcurs de la festa de fi de curs de l'escola CEIP "Beat Bonaventura Gran", els alumnes de Vilaplana de pàrvuls i de primer curs, que deixen l'escola de Riudoms per incorporar-se a l'escola Cingle Roig que s'obrirà al nostre poble el proper curs 2005-06, van acomiadar-se de la que ha estat la seva escola. En aquest acte van expressar de forma emotiva i sentida el seu agraïment cap a l'escola, a tots els mestres i als seus companys. Els van donar les gràcies per haver-los acollit tan bé i amb tanta estima durant tots els anys que no hi havia escola al nostre poble.

LA REDACCIÓ

article

DISTÀNCIES INNECESSÀRIES

Recentment, i gràcies a la meva feina, he pogut posar un peu als quarts d'ESO d'onze instituts de secundària de Reus. I he verificat que, si bé els centres, els professors o professores i els grups de nois i noies són prou diferents entre sí, la reacció davant l'enigma que els començava plantejant als tallers és ben similar:

"Un pare i el seu fill anaven en cotxe quan, de sobte, el pare va perdre el control del vehicle i es van estavellar contra un pal de telèfon. El pare, va morir a l'acte i el seu fill va quedar molt malferit i va ser portat ràpidament a l'hospital on van apreciar que necessitava una operació d'urgència. Van cridar l'equip mèdic de guàrdia, i quan va arribar a la sala d'operacions a examinar al noi, es va sentir una veu que deia: - No puc operar aquest nen, ...és el meu fill!"

De bones a primeres es crea un silenci curt, d'incomprensió, que ràpidament es trenca amb algun "com?", un "no pot ser!" o un "ho pots tornar a repetir?".

La segona reacció, és sempre buscar algun argument, una mica rocambolesc si fa falta, que permeti justificar la història; que si el nen tenia un pare i un padrastre, que si era fill d'una parella homosexual, que si el pare tornava a aparèixer una vegada ja era mort... I no és fins al cap d'una estona que algú, a vegades fins i tot tímidament, pregunta si pot ser que la metgessa fos la mare.

És curiós que ens arribi a costar tant trobar una solució aparentment tan lògica i senzilla. Però és que encara, d'una manera més aviat inconscient, ens és fàcil associar determinades professions a les persones segons si aquestes són homes o dones. No cal que ho fem ara, però no resultaria difícil fer les dues llistes, veritat?

Ara bé, més vegades de les que ens imaginem, allò que ens pensàvem que no podia ser de cap altra manera queda ben lluny de la realitat. M'explico: quan demano als nois i noies que em diguin quants d'ells i elles tenen, al "seguro", metgessa, més de la meitat de la classe acostuma a aixecar la mà. Llavors, per què ens segueix costant tan de trobar la solució a l'enigma?

Tenim al cap una sèrie d'imatges sobre com han de ser els homes i com han de ser les dones, que formen part del pòsit cultural que hem acumulat en el decurs dels anys, i que molt sovint no són positives ni favorables sinó just al contrari, acostumen a ser negatives i discriminatòries. Això es tradueix en conseqüències que, quotidianament ens impedeixen relacionar-nos amb normalitat, i que, en una dimensió més transcendent en la Història, creen tòpics, estereotips i falses creences.

Ep, i no parlem només d'oficis -on això acaba passant en els camps professionals, els nivells de responsabilitat, els requisits de contractació, les remuneracions salarials, les condicions laborals, els tipus de contracte ...- també existeixen estereotips pel que fa a la manera de ser, de fer i de pensar, a l'aspecte físic, a les responsabilitats de la vida familiar... Però si us sembla, d'això, ja en parlarem un altre dia.

«Mi papá me mima» d'Adrián Fatou Valenzuela, 3r premi al II Certamen Fotográfico «Hombres por la Igualdad».

ÀLVAR FORTUNY MIRÓ

PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat - calefacció
Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28 43380 VILAPLANA

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp
PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia
Tel. 977 81 50 78

VIALMA, SAT
Esclofolladora d'avellanes
Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

LA HÍPICA MUSSARA

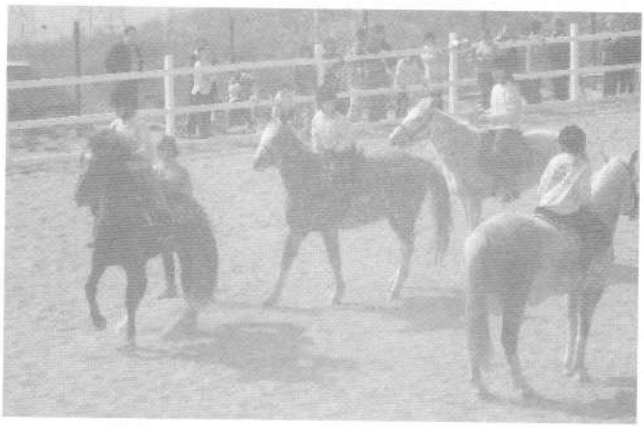
Quan el 13 de març d'aquest any, els 13 cavalls de Cal Savall van marxar de Vilaplana, semblava que s'acabava una simpàtica aventura que havia començat feia 3 anys amb tan sols 4 cavalls.

Els que així ho pensavem, no podíem estar més equivocats. Des de la seva nova llar, més gran, més equipada, els cavalls que ja eren instal·lats n'han anat rebent d'altres, s'han creat noves activitats amb els nous equipaments....

Els caps de setmana, un gran nombre de forasters i vilatans visiten les instal·lacions atrets per la genial combinació de natura, entorn i activitats que els ofereix la hípica.

El dia 8 de maig es va celebrar la 2a diada social de portes obertes amb una gimcana en la que varen participar pares (a peu) i fills (a cavall). Va ser molt divertit i tothom en va poder gaudir, la jornada va transcorrer amb un gran èxit de participació i es va cloure amb un dinar que va estar recolzat per un temps esplèndid.

Aquest estiu la Hípica la Mussara, ens ofereix "Un estiu amb cavalls", dirigit a nens i nenes a partir dels 3 anys, que vulguin aprendre a muntar i tenir cura dels cavalls, fer activitats relacionades amb el món del cavall i amb la opció de fer classes d'anglès.

JOSEP DE LES HERAS

SANT ISIDRE LLAURADOR

Per començar un bon dia de festa no hi ha com un bon esmorzar per tot el poble, pagat i organitzat com cada any per la Cooperativa i, a la Cooperativa. Ja és típic: pa torrat, arengades, llangonissa, botifarra i vi (és clar); avellanes torrades i cafè.

Al mig dia, la processó i Missa Major (sembla que Sant Isidre va voler arribar bé, doncs el divendres, per fí, poc, però va fer ploure). Per la tarda, al Casal van sonar havaneres i es va repartir coca i vi ranci (com ha de ser). Aquest any, al ser diumenge, hi va haver més gent a tot arreu i això sempre fa que les festes siguin més lluides.

LA REDACCIÓ

TARRAGONA RET HOMENATGE A PERE V. MORA

En motiu del primer Congreso Nacional sobre Prevención y Seguridad en los Estadios de Fútbol organitzat per l'Ajuntament de Tarragona i que va tenir lloc a Tarragona els dies 1, 2 i 3 de juny, es van lliurar distincions a diversos esportistes de la demarcació entre els quals hi havia el vilaplanenc Pere Valentí Mora.
Aquest homenatge estava adreçat als cinc jugadors internacionals per Espanya que han nascut a la província. A més del Pere Valentí Mora hi havía Ernesto Domínguez (Móra d'Ebre), Salvador Sadurní (L'Arboç), Ramón Calderé (Vilarrodona), Joan Vízcaíno (La Pobla de Mafumet i l'àrbitre internacional Jaume Oliva (La Secuita).

LA REDACCIÓ

CARTA SOBRE ELS ARMATS I LES DESTROSSES...

Hola a tots i totes:
Sóc l'Albert Badia, el capità dels armats d'enguany. Escric aquí perquè m'agradaria, vist el que va passar aquesta passada Setmana Santa, aclarir algunes coses, demanar disculpes i poder expressar la meva opinió.

Aquest any em va tocar a mi fer de capità, perquè era el meu darrer any i l'últim de la meva generació, i he de dir que em vaig emportar un disgust i un gran sentiment de vergonya. Personalment, ja fa 4 o 5 anys que vaig començar, i durant aquest temps, n'he estat molt orgullós de dur el nom del nostre poble per tota Catalunya, de passar fred i aguantar pluja, calor, llagues. Tots hi hem passat, i ho recordem amb apreci, i ho tornaríem a fer, perquè és una tradició bonica i pròpia.

M'agradaria explicar com va anar tot per mi, si teniu paciència de llegir-ho. Em va tocar ser el capità d'una colla en la que la majoria eren nous, i força joves. Crec que durant tot el dia, els armats es van comportar prou bé (fins i tot vam assajar la Missa de les 7 paraules), i potser això és el que em va fer confiar-me massa i no controlar-los després. Perquè durant la processó, capficat en mantenir la distància, el ritme, que els nous no es piquéssin els peus, i mils coses, NO vaig veure el que feien els meus armats. I aquí és on vull demanar-vos disculpes, perquè no ho vaig veure fins que vam girar el carrer Major, que tot el poble em mirava malament (lògicament), que passava alguna cosa. Quan vaig veure la destrossa, em va caure l'ànim als peus, perquè és la cosa més bèstia que havia vist en anys. Durant tots els meus anys de processó potser s'havien trencat alguns pouets (i jo personalment ho evitava), però pocs.

L'ajuntament ens va convocar el dissabte passat, i ens va ensenyar la factura, cosa que m'alegro que fessin, perquè jo estic d'acord en què això s'ha d'acabar. 60 pouets són gairebé tots els del poble, i quan veus que són sobretot els de la banda dreta... Què va passar aquí? que es van animar entre ells per veure qui la feia més grossa.

Davant de tot això, entendreu que em fés vergonya assistir després al sopar del Casal, i que em fés ràbia que algun dels armats es dediqués a vanagloriar-se, i a comptar-los amb orgull, o rient.

Doncs jo no he sabut fer més que això, explicar com va anar tot, i ara, que potser és tard per evitar-ho però no per escarmentar-ho, intentaré pendre una decisió lo més proporcional i justa a l'hora d'aplicar aquesta multa als armats, perquè si s'és prou home i prou fort per destrossar, també s'ha de ser-ho per callar, admetre i pagar.

Bé, ara ja m'he explicat, i dono les gràcies al Pedrís virtual per permetre-m'ho. Espero que entengueu el paper que m'ha tocat i el que decidiré, i que em perdoneu la meva part de culpa.

ALBERT BADIA, CÀPITA D'ENGUANY

MARE DE DÉU DE LA LLET DE VILAPLANA S. XIV

L'Ajuntament i la Parròquia de Sta. Maria de Vilaplana impulsen la restauració de la talla romànica de transició cap al gòtic de la Mare de Déu de la Llet, que es conserva a l'interior del temple Vilaplanenc, la talla, que els experts daten pels vols del segle XIV, sofrí dues desafortunades restauracions l'any 1919 i el 1940, en les quals es desfigurà la faç primitiva. I amb el procés de restauració que es portarà terme es pretén eliminar la policromia posterior a l'original, fixà la policromia original, consolidació de la fusta, reintegrà els elements perduts i reintegració de la policromia perduda amb la tècnica del trattegion per tal de fer reconeixible la policromia original de la posterior. La restauració anirà a càrrec del prestigiós restaurador tarragoní Eustaqui Vallès i la seva filla, el cost de la restauració ronda els tres mil euros i estarà subvencionat, en part, per la Diputació de Tarragona, es preveu que la restauració estigui acabada pels vols del vuit de setembre, dia del seu patronatge. Igualment la Parròquia vilaplanenca i l'Ajuntament, també han encarregat al mateix prestigiós equip, la consolidació general de la imatge mariana que fins al juny del 2003 presidia la façana de l'església de Vilaplana, per tal de frenar el seu deteriorament, per l'estat de deteriorament se'n desconeix la seva advocació, tot i això alguns expert apunten que la talla podria datà del segle XV o del segle XVI.

LA REDACCIÓ

iberCaja

CA LA PEIRONA
RESTAURANT
Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

ESCALADES A LA MUSSARA

Avui en dia la serra de la Mussara es visitada per excursionistes, ciclistes, motoristes i amants de la natura d'arreu del món, per on es passegen per l'entramat de senders i rutes marcades. Però encara hi ha un gran grup de persones que es mouen pels cingles de la nostra Mussara i no toquen massa de peus a terra... Aquests són sense dubte, els escaladors.

L'escola de la Mussara és un indrets de lo més bonic i carismàtic del camp de Tarragona, on hi ha unes parets excel·lents de calcària del Muschelkalk on es pot practicar l'escalada esportiva.

Entenem com a escalada esportiva, l'ascensió per la paret solament amb l'ajuda de peus i mans sense utilitzar cap mena de material artificial, durant l'ascensió ens anirem ancorant als punts de seguretat que prèviament han estat instal·lats a la paret i que només els farem servir en cas de caiguda.

Els materials utilitzats per equipar les vies, es a dir ficar els punts de seguretat, són espits, parabolts i químics, els darrers son els més segurs i els més novedosos.

Les primeres vies van ser obertes cap els 80's, es a dir fa uns 25 anys, gràcies als equipadors (com J. Chaparro, J.Vallvé, P.Farrè, Alegre...) i un magnífic refugi.

A la Mussara hi trobem una gran diversitat de vies per tot tipus de gustos, com plaques, díedres ,fissures i desploms.

Existeixen unes 500 vies aproximadament d'escalada esportiva, de 10 a 35 metres, encara que també em podem trobar fins a quatre llargs equipats i altres rutes d'escalada clàssica.

En els nostres cingles blancs, hi han vies de diferents dificultats des de un IV fins a 8a+, amb noms curiosos com "Lo Patacó", "La Covallonga", "Escaladei", "Aigua viva", "La primera de l'estiu", "La Musaranya", "Punky-reggae-party" entre altres; Aquesta multitud de vies estan agrupades i dispersades en sectors, gràcies a la bona orientació d'aquestos podem escalar durant tot l'any.

Hi han sectors coneguts com és el "Roure" on hi ha la font del roure, el de les "Campanilles" conegut per tot el poble, n'hi ha d'altres, com els que es troben sota les antenes com "La Taronja" on el reconeixerem per la seva paret taronja i una pronunciada escletxa horitzontal, en aquestos si parem bé l'orella podem sentir el pregó, altres com "Lo Soterrani", " Lo Raval" i "L'Isabel" no els podem veure des de el poble ja que és situa dins del Grau de les Marrades.

A la escola de la Mussara encara avui en dia s'estan obrint noves vies i sectors com el de l'Avellana, noves Campanilles, etc. Cal afegir que no és poden obrir noves vies en qualsevol indret, escaladors i naturalistes han arribat a un acord, mitjançant limitacions per zones i/o temporades, per no interrompre la normal reproducció d'àligues i falcons, a causa d'això no es pot escalar des del sector la Patagònia en endavant, per més informació pregunteu al refugi.

L'escalada esportiva es troba dins dels esports de risc, pot causar danys greus però si hi ha una bona formació, especialment en tècniques de seguretat, el risc és mínim.

Volem animar a tothom que provi l'escalada, ja que és un esport no competitiu i en contacte amb la natura, on ens ensenyarà indrets de les nostres muntanyes.

Això si, recordant sempre en l'entorn en que es trobem, i hem de tenir cura de respectar-lo.

Tenim sort de viure tan prop d'una zona d'escalada, que és una de les més emblemàtiques i pioneres de Catalunya.

Ara que tots estem animats!! Que us sembla un rocòdrom a Vilaplana?

MAU & TXELL

TOT CANVIA. QUIN REMEI. GUANYA EL 2ON PREMI EN LA MOSTRA INFANTIL DE TEATRE

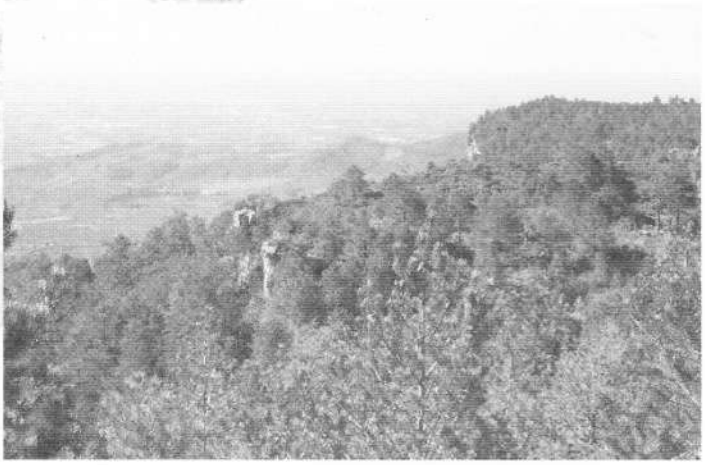
Els alumnes de primer curs del CEIP "Beat Bonaventura Gran" han quedat segons de Catalunya en la mostra de teatre infantil, en el concurs "Amunt el Teló" que va tenir lloc el dissabte 11 de juny al teatre municipal la faràndula de Sabadell. La primera representació es va fer al teatre la Salle de Reus en la XXV mostra de teatre Baix Camp, després es va representar a Barcelona i finalment a Sabadell. L'obra que van representar va ser "*Tot canvia, Quin remei*" i volia donar una petita visió comparativa de la vida del jovent anys endarrere i actualment. Dos avis expliquen als seus néts com era la vida abans als pobles, quins jocs tenien. A què jugaven els nens? On jugaven?,

Què feien les persones en el temps lliure? Com eren els carrers? ... La Laia Juampere i el Marc Garcia varen ser els dos artistes locals.

LA REDACCIÓ

article

QUÈ SÓN LES ADF?

Les agrupacions de defensa forestal són associacions formades per propietaris forestals i els ajuntaments dels municipis del seu àmbit territorial i tenen com a finalitat la prevenció i la lluita contra els incendis forestals.

Les agrupacions de defensa forestal es varen regular a partir de l'any 1986 com a conseqüència del programa «Foc Verd» elaborat pel Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya. Ara bé, el seu origen cal cercar-lo en els antics grups d'extinció d'incendis i auxili immediat que es varen començar a formar a principis dels anys 60 a Catalunya.

Objectius i finalitats de les ADF

- Elaboració i execució col·lectiva de programes de vigilància i prevenció d'incendis forestals.
- Col·laboració activa en l'organització, el control i l'execució de mesures dictades o que es dictin per la Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic en matèria de prevenció, o amb qualsevol altre organisme que tingui autoritat i competència en la lluita contra els incendis forestals, bàsicament els bombers.
- Realització de campanyes de divulgació entre els titulars de terrenys forestals sobre les accions de prevenció i lluita contra els incendis forestals, perquè el sector tingui un coneixement més gran.
- Sensibilització sobre la població rural i urbana en el territori de l'ADF.
- Execució de plans de prevenció, creació i manteniment d'infraestructura, xarxa de camins i punts d'aigua.
- Suport a l'extinció d'incendis forestal

Qui forma part de l'ADF?

- Els propietaris forestals
- L'Ajuntament
- Els voluntaris que volen dedicar una part del seu temps a vigilar i prevenir els incendis.

En el cas de l'ADF de Vilaplana, les funcions normals que porten a terme son per damunt de tot, la vigilància (bàsicament els caps de setmana) de les zones de muntanya. Conèixer els diferents camins, bases, tolls i l'estat en què es troben. També mantindre en condicions de bon us els materials, cotxes i demés maquinària anat comprant i aplegant al llarc dels anys, per tal que en el moment oportú estiguin en perfecte estat d'utilització.

Com ens organitzarem en cas d'incendi o emergència forestal?

El primer que s'ha de fer quan es detecta o visualitza un incendi és trucar els Bombers de la Generalitat al telèfon: 012

En cas d'incendi al terme municipal, la primera autoritat local és l'alcalde i el segon és el President de l'ADF (En aquest moment el president és en Benjamí Prades Sánchez) Tot i això, totes les decicions logístiques, d'extinció i de comandament les prendran els Bombers de la Generalitat.

Les funcios bàsiques dels voluntaris son aconsellar, donat el seu millor coneixement del terme, els millors accessos, camins, basses, tolls d'aigua i també assessorar-los en qualssevol altre tema en què precisin informació.

Els voluntaris i/o d'altres persones civils podran anar al lloc del sinistre tan sols si els bombers ho necessiten o ho permeten.

El que si farà l'ajuntament i/o l'ADF serà organitzar grups de voluntaris, establers prèviament o en el aquell moment , per tal d'abastir i organitzar la distribució d'entrepans, begudes i qualsevol altra necessitat bàsica que puguin precisar els bombers i totes les persones que estiguin ajudant en l'extinció.

TERESA SERRA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR
C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105
Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.
AGR BOTIGA
Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

COMIAT

Mai no he fet cap escrit a cap revista ni tinc la més mínima idea de com començar. I, ves per on! Ja ho he fet! El motiu? És ben senzill, fa quaranta-dos anys que vaig començar la tasca a la botiga, que la majoria ja sabeu que és al número vint-i-set del carrer Major, i el proper trenta de juny em jubilo.

És cert que quan surti la revista encara faltaran uns dies per tancar, però m'ha semblat oportú d'escriure-us això abans que no pas tres mesos massa tard, amb el proper número.

Vull puntualitzar que he dit "vaig" i hauria d'haver dit "vam" començar, ja que sense la col·laboració del meu home no hauria pas pogut arribar fins on hem arribat junts.

Bé, abans de tot, vull demanar disculpes si alguna vegada algú s'ha sentit ofès amb paraules o amb fets, no era pas la meva intenció ni la voluntat de fer-ho, som humans i com a tals ens equivoquem...

Dono gràcies, sobretot, a les persones que sempre les he tingudes aprop i han vingut des del primer dia. Aquests CLIENTS són els que han aconseguit que em pogués jubilar fent de botiguera. No per això, deixo de valorar la resta , a qui també agraeixo de tot cor que passessin de tant en tant a fer-me una visita. A tots, moltes gràcies! I, en general, a tot el poble, que m'estimo i me'n sento orgullosa de ser-ne filla.

Per tot això també m'agradaria dir-vos que em sap molt greu que la gent no col·labori més per fer més acollidor el nostre poble. Dic això perquè, si segueix aquesta línia, aviat ja no hi tindrem res!

Espero que aquesta ratxa canviï i que la gent acabem per veure que allí on hi tenim la nostra casa també hi podem tenir totes aquelles altres coses que ens fan falta per sentir-nos més agermanats i, d'aquesta manera, poder gaudir d'unes comoditats i serveis essencials que ajudin a no perdre la identitat del nostre petit i bonic poble.

MONTSERRAT ANGUERA ESTEVE

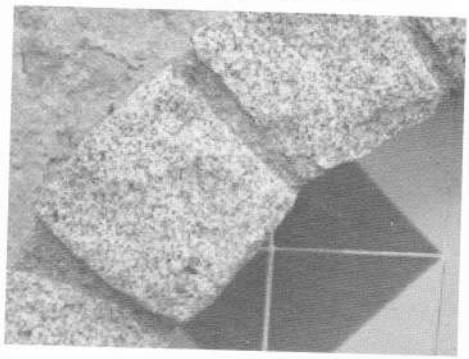
passatemps

ON HO PODEM TROBAR?

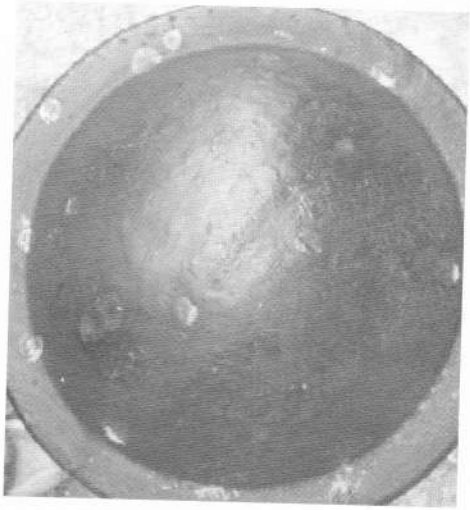
1. On és aquesta data?

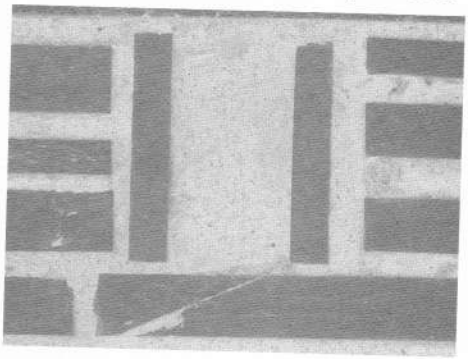
2. On són aquestes pedres?

3. Que és això? Segur que us sona

4. Aquest sí que és difícil! Qué és i on és. Heu d'anar mirant per terra

FRANCESC MARINÉ

VILAPLANA

LO PEDRÍS

20

VILAPLANA
juliol 2005

BUTLLETÍ TRIMESTRAL D'INFORMACIÓ

www.lopedris.com